

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„VYZÝVÁM TĚ,
ABYS OŽIVIL
DUCHOVNÍ DAR,
JEJŽ DO TEBE
VLOŽIL BŮH.
VŽDYŤ BŮH NÁM
NEDAL DUCHA
BOJÁCNOSTI,
ALE DUCHA
SÍLY, LÁSKY
A SEBEVLÁDÁNÍ.“

(2 TIM 1, 6-7).

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2025
20. ROČNÍK

4

Draží čtenáři „Apoštola“,

díky Bohu a díky Vám všem tímto číslem uzavíráme dvacátý rok vydávání časopisu.

Mark Twain, s humorem sobě vlastním, jednou řekl: „Za dvacet let budete více zklamaní z toho, co jste neudělali, než z toho, co jste udělali.“

Ano, určitě bylo možné udělat hodně věcí jinak a lépe. Přesto však děkujeme Bohu za jeho milosrdenství, za dar „Apoštola“, za osoby v redakci a ty, kdo pomáhají s vydáváním časopisu. Protože pokud „Apoštol“ aspoň trochu pomohl čtenářům více spoléhat na Boží milosrdenství a více Bohu důvěřovat, stálo to za to a stojí to za to. Bohu díky!

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Kard. Miloslav Vlk (2006) 3

P. Jaroslav Brož:

Kněžství s novým srdcem 4

Rozhovor: Zázrak ve Francii? 6

Knižní nabídka:

Katechismus katolické církve, 3. vydání . . . 11

Budete mými svědky: otec Joachim Badeni 12

Dives in misericordia / 45 let encykliky 16

20 let Apoštola Božího milosrdenství 20

Dominik kardinál Duka / vzpomínka 22

Věříš, jak tě to naučila matka? / dopis 24

6. světový kongres o Božím milosrdenství . . 27

25 let svátku Božího milosrdenství 4/4 28

Učíme se více důvěřovat a méně plánovat . . 30

Poslání a spiritualita sestry Faustyny 32

Korunka / Radio Proglas / Lectio divina . . . 34

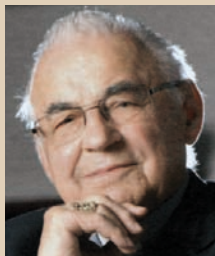
Daruj modlitbu umírajícím 35

Opatství Nový Dvůr 36

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39

Zadní obálka: Nabídka kalendáře 2026 40

Nejen pro vzpomínku, ale také k zamyšlení nad tím, co stále zůstává aktuální, přinášíme úvodní slovo pana kardinála Miloslava Vlka, které napsal k prvnímu číslu „Apoštola“ v roce 2006.

Milý čtenáři,

držíš v ruce nový časopis „Apoštol Božího milosrdenství“.

Jeho název Tě zve na dobrodružnou cestu poznání „nové“ tváře Boží. V Ježíši Kristu se Izraelitům zjevila mimořádným způsobem „nová“ Boží tvář – Bůh přicházející a sklánějící se k lidem do jejich bídy, opuštěnosti, vzdálenosti od Boha, Bůh existenciálně „solidární“ s člověkem. Ve Starém Zákoně Hospodin říká: „Mým potěšením je být s lidskými syny“ (Př 8,31).

Ježíš slíbil apoštolům a všem, kdo v něj uvěřili, Ducha Svatého, který „vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já“ (Jan 14,26) a „uvede vás do celé pravdy“ (Jan 16,13). Tento Duch působí v celém průběhu dějin církve. V naší době se například silně projevil na II. vatikánském koncilu, kde znovu jasně ukázal „staré“ tváře Boží novým způsobem (Konstituce o posvátné liturgii, čl. 7). Duch Boží se také silně projevuje v charismatech, která v naší době vyvolává v život a dává je jednotlivcům i společenstvím. Tato charismata jsou dána pro obnovu církve. Papež Jan Pavel II., blahé paměti, nadepsal jednu z kapitol svého programového apoštolského listu Na prahu třetího tisíciletí: „Tvář, kterou je třeba kontemplovat“. Myslel na Ježíšovu tvář. A jako úkol církve stanovil: „...dát zazářit jeho tváři i generacím nového tisíciletí“ (NMI, čl. 3).

V naší době se zdá, že člověk „chodí“ daleko od Boha a ve své „suverénní“ svobodě odmítá Boha, který nabízí nový styl života. Bůh nově ukazuje tvář svého milosrdenství, jak to zjevil skrze polskou sestru sv. Faustynu Kowalskou. Jakoby tu Bůh odkládal svou spravedlnost a svrchovanost a projevoval se jako „slabý“. Jiné charisma dnešní doby staví před oči Ježíše „ukřížovaného a opuštěného“. Tuto jeho tvář označil kdosi jako „tvář Boha pro dnešní dobu“. Milosrdný a „slabý“, ukřížovaný a opuštěný Bůh – to je tvář Boží pro dnešní dobu...

S touto tváří s rysy své mocné lásky se dnes nenásilně blíží k postmodernímu člověku „vyzbrojenému“ svou vlastní „svrchovaností“, pýchou a „mocí“, obtíženému tolika hroznými hříchy.

Cesta, na kterou časopis zve, jde tedy zcela ve směru daném papežem Janem Pavlem II. pro třetí tisíciletí. Na této cestě přeji časopisu velký úspěch, žehnám všem jeho čtenářům i tomuto počínu otců pallotínů.

Kardinál Miloslav Vlk
arcibiskup pražský

KNĚŽSTVÍ S NOVÝM SRDCEM

Závěrem letošních krátkých úvah o Kristově kněžství si položíme otázku: Co vyjadřuje ve zkratce nejlépe všechno bohatství Kristova kněžství? A odpověď, ke které chceme dojít, zní: Kristovo srdce.

Ovšem cesta ke spojení kněze a srdce není v Bibli jednoduchá. Ve Starém zákoně se mluví jen o králově srdci. Například Šalomoun prosil Boha, aby mu dal „učenlivé srdce“ (1 Král 3,9). Podle knihy Přísloví „srdce krále je v Hospodinově ruce jako bystrina, nakloní ho, kam se mu zachce“ (Př 21,1). Ale o srdci kněze Starý zákon nemluví. Starozákonní bohoslužba neměla žádný vztah k srdci. Vše se v ní konalo podle Zákona. Kněz měl správně vykonat obřady a to stačilo.

Ježíš však nahradil vnější obřady předepsané Zákonem osobním přístupem k Bohu, který vychází ze srdce. Kristovo kněžství se zakládá na nové smlouvě, jejímž darem je nové srdce, do kterého Bůh vylévá nového ducha – Ducha Svatého. V nové smlouvě, kterou Pán Ježíš ustanovil při Poslední večeři a zpečetil ji svou smrtí na Kalvárii, má kněžství a bohoslužba přímý vztah k srdci. Aby člověk mohl přijít k Bohu, musí mít srdce, které je otevřené pro Boha a je schopné mu naslouchat a učit se od něj. Starý zákon s lítostí prohlašuje, že takové srdce v člověku neexistuje: „Všichni pobloudili, všichni se zkazili, nikdo nedělá dobro. Dočista nikdo!“ (Žl 14,3; srov. Řím 3,12).

Prorok Jeremiáš ohlašuje novou smlouvu, ve které Bůh slibuje, že svůj zákon lidem „napíše do srdce“ (Jer 31,34). Pak budou mít srdce učenlivé, schopné konat s láskou Boží vůli. Díky takovému srdci mohou žít v hlubokém osobním vztahu s Bohem. Ještě silněji mluví Ezechiel, který v Božím jménu přináší příslib nového srdce a nového ducha: „Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha“ (Ez 36,26).

K přijetí Ducha Svatého je třeba mít nové srdce, protože podle Písma svatého Ducha přijímáme do srdce. Ježíšovo srdce bylo jistě čisté a dokonalé od samého začátku. Proto mohl být prozářen a naplněn vždy a jedině Duchem Svatým. Přesto ho Otec vystavoval zkouškám v podobě utrpení; tím se ukázalo, že je za všech okolností učenlivý a ochotný dělat to, co chce Otec. To se nejvíc ukázalo v jeho pašijích. Na jejich začátku Pán v Getsemanech v modlitbě prohlašuje: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39). Proto v Listě Židům stojí: „naučil se svým utrpením poslušnosti“ (Žid 5,8). Chtěl se tomu naučit ne pro sebe, ale pro nás, aby v sobě pro nás vytvořil srdce, které rádo poslouchá Boha a přijímá vždy jeho vůli. Takové srdce je úplně otevřené pro Boha i pro bližní. Je schopné lásky, která slouží, nezalekne se žádné překážky a je schopna pro Boha i bližního trpět a obětovat se. Nové kněžství a nová smlouva tedy spočívá v novém srdci. Jeho skutečnou podobou je Ježíšovo srdce, o kterém se zvláštní pozorností píše svatý Jan. Když Ježíš vydechl naposledy, jeden z vojáků u kříže mu kopím probodl bok. Evangelista sice nemluví přímo o srdci, ale ze souvislosti je zřejmé, že pramenem Ježíšovy krve a vody je právě jeho srdce, božské i lidské. Toto srdce zůstává přístupné i po jeho oslavení. Vždyť Pán při svém zjevení vyběhl apoštola Tomáše: „Vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící“ (Jan 20,27). Ježíšovo

kněžské srdce, živé poslušností a láskou, nás zve, abychom vstoupili a čerpali z něj víru. Toto srdce spojilo na kříži dva rozměry lásky vjedno: lásku k Bohu a lásku k lidem. Máme jen jedno srdce, které jednou láskou může milovat Boha nadevšechno a bratry a sestry jako sebe sama.

Posledním a snad největším odkazem papeže Františka je encyklika *Dilexit nos* („Miloval nás“). V jejím závěru se citují krásná slova sv. Terezičky od Dítěte Ježíše: „Chtěla jsem dávat pít svému Milému a sama jsem cítila, že mě stravuje žízeň po duších“ (*Autobiografické spisy*, Ms A, 45v). Hle, jak

se v ní z lásky k Ježíši rodí misionářská láska k lidem. A František k tomu dodává: „To je také tvoje poslání. Každý ho naplňuje svým způsobem, a uvidíš, jak můžeš být misionářem – misionářkou. Ježíš si to zaslouží. Když budeš odvážný, on tě osvítí, bude tě provázet a posilovat... Pán pracuje ve skrytu srdce. Ale nepřestávej žít radostí z toho, že předáváš Kristovu lásku druhým“ (*Dilexit nos*, 216). To je kněžský úkol a poslání každého z nás. V tom jsme každý na svém místě nenahraditelný.

P. Jaroslav Brož ■

Foto: abm

ZÁZRAK VE FRANCII?

V posledních letech se ve Francii zaznamenává nebývalý nárůst počtu křtů dospělých. Hovoří se o největším nárůstu v historii. Jen o Velikonocích 2025 přijalo křest 10 384 osob, z toho více než 7 400 teenagerů. Není to jen radost, ale také výzva. Je třeba je nejen připravit na křest, ale také s nimi po křtu vytvořit společenství. To je o to důležitější, že většina z nich pochází z nevěřících rodin. Proto byl na rok 2026 vyhlášen synod v Paříži, který se bude tímto tématem zabývat. O tomto tématu hovoříme s P. Adamem Gaľazkou, pallotinem, který ve Francii působí.

■ Otče Adame, než se budeme bavit o církvi ve Francii, rád bych se s vámi bavil o vás. Jste pallotinský kněz. Do společnosti pallotínů jste vstoupil v roce 1994. Proč právě pallotini?

Povolání ke kněžství mě provázelo asi od čtvrté třídy základní školy, kdy jsem přistupoval ke svatému přijímání a kdy farář „motivoval“ moji maminku, aby mě zapsala do skupiny ministrantů. Zpočátku to bylo trochu těžké, protože jsem v té skupině prakticky nikoho neznal, a často jsem se mamce vymlouval, že v životě si člověk musí neustále vybírat: buď skauting, nebo služba u oltáře. Ale nakonec zvítězila určitá forma protestu proti takzvanému „osvícenému světonázoru“ propagovanému tehdejšími strukturami socialistického školství a já jsem začal chodit stále častěji do kostela na ranní mši. Pamatuji si, jak bylo někdy v zimě těžké se zmobi-

lizovat, a říkal jsem si, že když bude teplota pod minus 20 stupňů, zůstanu v posteli. Obvykle však teplota, když jsem se podíval na teploměr za oknem, klesla jen na minus 19. A tak pomalu ve mně každodenní mše začala budit potřebu jít dál po cestě za Mistrem. Byla to krásná léta v hnutí Oáza, Světlo-život, byla to krásná doba výletů do hor a objevování světa. Když po maturitě nastal čas zvolit si cestu, dostal jsem povolání k základní vojenské službě, před kterou jsem nechtěl utéct. Po jejím absolvování jsem dokonce nastoupil do profesionální vojenské služby, ale jak dny a měsíce ubíhaly, myšlenka na kněžské povolání mě nějak neopouštěla, podle rčení, že „stará láska nerezaví“. A proč právě pallotini? Protože ve farnosti už byl jeden chlapec, který šel k františkánům, druhý do diecézního semináře, další ke kapucínům, a mně se do rukou dostal právě leták o povolání k pallotínům.

■ Pallotini působí v mnoha zemích světa. Jak a kdy vás napadlo jet do Francie?

Ano, pallotini v současné době působí ve více než 50 zemích. Proč právě Francie? V našem pallotinském semináři bývalo zvykem, že po druhém roce studia filozofie bylo možné požádat o jazykový pobyt během letních prázdnin. A tak se stalo, že jsem se dostal do skupiny čtyř skvělých seminaristů, kteří dostali nejen povolení, ale také požehnutí a kapesné na dvouměsíční jazykový pobyt ve Francii. Bylo to v roce 1997, kdy v srpnu Jan Pavel II. navštívil Francii u příležitosti Světových dnů mládeže v Paříži. Tehdy se asi něco zlomilo... Ta neuvěřitelná atmosféra mezi tisíci mladých lidí z celého světa, setkání a rozhovory s mladými Francouzi a starší generací řeholnic a kněží mi ukázaly neuvěřitelnou rozmanitost reality v církvi ve Francii a ve francouzské společnosti. Bylo to také období neuvěřitelného rozkvětu nových charismatických hnutí a společenství, která velmi přitahovala mnoho mladých lidí z bývalého východního bloku. Myslím, že právě tehdy vznikl nápad sloužit ve Francii. Od té doby jsem každý rok – až do kněžského svěcení v roce 2001 – trávil alespoň jeden měsíc ve Francii, kde jsem se učil ja-

zyk, seznamoval se s církevními strukturami a navazoval spolupráci s pallotiny, kteří působí ve Francii.

■ Kde v současné době působíte? Jak vypadá farnost, ve které působíte, jak je velká, kolik věřících se účastní liturgie?

V současné době, od září 2023, společně s knězem Piotrem Dibi, pallotinem z Poblřeží slonoviny, působím jako farář ve farnosti Svaté rodiny v Gallardonu, v diecézi Chartres. Hlavním důvodem našeho působení zde bylo založení poutního místa Božího milosrdenství, protože pallotini ve Francii jsou známí především šířením úcty k Božímu milosrdenství. Farnost zahrnuje dva pastorační sektory, v nichž se nachází celkem jedenáct kostelů. Nedělní eucharistie, na kterou přichází celkem asi 300 věřících z 3,5 tisíce obyvatel, se koná ve dvou centrech – v Epernonu a Gallardonu.

■ Hovoří se o nárůstu počtu kandidátů na křest. Jsou to mladí lidé ve věku od 20 do 35 let, většinou z prostředí vzdáleného církvi, většinou rodilí Francouzi. Jak to vypadá ve vaší farnosti? Týká se tento nárůst pouze Paříže, velkých měst, nebo celé Francie?

Mše svatá s dětmi

V loňském roce přijalo v naší farnosti po dvouletém katechumenátu svátost křtu sedm dospělých a dva teenageři. V celé diecézi bylo pokřtěno 107 dospělých a mladých lidí. Jak je tedy vidět, fenomén velkého nárůstu počtu pokřtěných dospělých se ve Francii netýká pouze velkých měst, ale i většiny center náboženského života spojených s krásnou liturgií a živým svědecktím věřících.

■ **Někteří komentátoři vidí v nárůstu počtu kandidátů na křest náznak toho, jakým směrem se bude ubírat proměna církve. Mnozí z nově pokřtěných pocházejí z nevěřících rodin. Víra je jejich osobní volbou, výsledkem osobního hledání. Podobný jev je patrný i mezi kněžími. Stále častěji je slyšet, že také pocházejí z nevěřících rodin a křest přijali jako dospělí. Není to nějakým náznakem, že se církev ještě více zaměří na laiky a misijní činnost církve se přesune z tradičně katolických prostředí do prostředí hledajících a vzdálených od církve? Že tam již působí tajemství a síla Ducha Svatého, který povolává ty, kteří by na první pohled nikdy neměli důvod přijít, podobně jako povolal Šavla, aby se stal svatým Pavlem? Možná se před našima očima naplňuje také vize svatého Vincence Pallottiho, že každý pokřtěný je apoštolem...**

Nelze zapomínat, že již několik desetiletí je ve francouzské katolické církvi pozorován obecný pokles náboženské praxe; znamená se drastický pokles počtu křtů kojenců a stále méně je povolání ke kněžství. Církve také čelí novým výzvám v souvislosti s obrovskou krizí související se sexuální zneužíváním, která ovlivňuje její důvěryhodnost v očích mnoha věřících a celé společnosti. Na institucionální úrovni do-

chází také k určité transformaci: probíhá restrukturalizace farností, děkanátů, a dokonce i celých diecézí. Role laiků v životě církve ve Francii je již zásadní.

Od druhého vatikánského koncilu církev zdůrazňuje pravdu, kterou tak často připomínal svatý Vincenc Pallotti, když říkal, že každý pokřtěný je apoštolem, tedy že každý je poslán s určitým posláním. Toto povolání všech pokřtěných věřících se projevuje v účasti na poslání církve při slavení liturgie, hlásání evangelia a službě v lásce. Ve Francii hrají dnešní laici významnou roli: při přípravě a animaci liturgie, při rozdávání svatého přijímání jako mimořádní ministranti, při předsedání pohřebním obřadům a při pastorační péči ve zdravotnictví, ve věznicích a mezi migranty. Tato rostoucí role laiků v životě církve vyplývá nejen z nedostatku kněží, ale také z teologického povědomí: skrze svátost křtu se každý stává – podle vzoru samotného Krista – knězem, prorokem a králem.

■ **Jak obecně hodnotíte situaci francouzské církve? Na jednom z internetových serverů jsem našel článek, který porovnával údaje o nárůstu počtu křtů se znepokojivými údaji o pronásledování francouzských katolíků. Jen v roce 2024 došlo údajně k 50 pokusům o zapálení kostelů. Dochází k narušování mší, krádežím hostií a křížů z kostelních věží. Údajně je každých několik dní uzavřen jeden kostel. Setkal jste se s něčím podobným osobně?**

Velmi dobrá otázka. Situace je složitá: samozřejmě lze hovořit o protikřesťanských výhrůžkách a činech, ale pojem „pronásledování“ v klasickém smyslu, jako systematické pronásledování církve státem, který se mimochodem pyšní přísným dodržováním Všeobecné deklarace lidských práv, by vyža-

Farní kostel Svaté rodiny v Gallardon

doval mimořádně důkladnou analýzu. Ano, zákon z roku 1905 o oddělení církve od státu zaručuje náboženskou svobodu a stát nezakazuje praktikování katolicismu.

Přesto podle Observatoře pro intoleranci a diskriminaci křesťanů v Evropě zaznamenala Francie v roce 2023 téměř 1000 protikřesťanských činů. Z těchto činů se 62 % týká útoků na majetek (kostely, hřbitovy), 10 % jsou žhářské útoky a 7 % fyzické násilí. V roce 2024 se počet požárů kostelů zvýšil o více než 30 % ve srovnání s předchozím rokem, bylo zaznamenáno přibližně 50 pokusů o žhářství. Dochází také ke krádežím a znesvěcování: podle bilance náboženského dědictví došlo od roku 2000 k vloupání do 2 666 sakrálních budov, 1 476 bylo zničeno a 396 znesvěceno.

Zároveň se samotná katolická církev velmi stará o sakrální stavby, své dědictví: mnoho kostelů je ohroženo, ale tento problém souvisí hlavně s náklady na údržbu, vylidňováním venkova, úpadkem náboženské praxe, a nikoli s aktivním pronásledováním.

Podle údajů Komise pro náboženské dědictví je v současné době po celý rok uzavřeno 1 679 sakrálních budov (důvody: zdravotní problémy, bezpečnost, práce, vylidnění, zákaz užívání atd.).

Ve Francii je více než 40 000 kostelů a kaplí, z nichž většina jsou stavby v románském a gotickém stylu, které vyžadují rozsáhlé práce, často dokonce zásadní opravy, což je spojeno s velkými finančními náklady. Často se stává, že města a obce nemají dostatečné prostředky na provedení prací, a proto mohou rozhodnout o dočasném uzavření sakrální budovy nebo dokonce o její úplné demolicí. V mé farnosti k tomu došlo v 50. letech minulého století, kdy v jedné z vesnic rada rozhodla o demolicí kostela.

Některé zdroje uvádějí, že v posledních deseti letech bylo uzavřeno 300 sakrálních budov (v 87 diecézích), což znamená ztrátu jejich náboženského určení.

Jiné zdroje odhadují, že do roku 2030 může být až 5 000 sakrálních budov opuštěno, prodáno nebo zbouráno.

■ Jak vypadá soužití s muslimy? Existují skutečně enklávy a čtvrti, o kterých lze říct, že jsou již „státem ve státě“? Jak se na přistěhovalce a muslimské prostředí dívají farníci? Informace v této věci jsou velmi extrémní. Jedni tvrdí, že Francie již neexistuje, že je to muslimský kalifát, druzí krouťí hlavami, že se jedná o šíření paniky a strachu prostřednictvím medializace ojedinelých jevů a problémů.

Letos katolická církev slaví 60. výročí koncilní deklarace *Nostra aetate*, která stanovila nový přístup k nekatolickým náboženstvím, včetně islámu. Rámec francouzského sekularismu a veřejné debaty o islámu ovlivňují způsob, jakým se katolíci a muslimové navzájem vnímají. Někteří katolíci mohou

pocitovat symbolickou rivalitu nebo distancování se od křesťanských vlivů ve společnosti, zatímco muslimové se mohou cítit stigmatizováni nebo vyloučení z dialogu.

Mezináboženský dialog, ačkoli je žádoucí, automaticky neodstraňuje předsudky, nedorozumění nebo konfliktní situace v některých čtvrtích velkých měst nebo dokonce v malých městech.

Skutečnost, že se katolická církev ve Francii angažuje v dialogu s muslimy, je pozitiv-

ním znamením mírového soužití a uznání náboženského pluralismu ve společnosti. To může pomoci budovat mosty a posilovat společné občanské angažmá. Ale samozřejmě tento dialog nezaručuje absenci napětí nebo dokonce rozporů: do značné míry závisí na místním kontextu a kvalitě vztahů. Bylo by přehnané hovořit o „naprosté harmonii“...

Děkuji vám za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

Francie: mladí lidé, kteří žádají o křest, připomínají středověké mnichy

Vatican News ze dne 3. 4. 2024, Krzysztof Bronk a Delphine Allaire

Církev ve Francii stále přemýšlí o nečekaném nárůstu počtu křtů dospělých. Je to zřejmé znamení od Boha, není to výsledek naší misie, nikdo to nečekal, přišli z neznáma – říká pro Vatikánský rozhlas biskup Olivier Leborgne, zodpovědný v episkopátu za katechumenát. Připomíná, že ve Francii bylo na Bílou sobotu pokřtěno 7 tisíc dospělých a 5 tisíc teenagerů.

Většina dospělých jsou mladí lidé ve věku od 20 do 35 let. Na rozdíl od křtů v předchozích letech se jedná většinou o rodilé Francouze. Letošní katechumeny také odlišuje skutečnost, že pocházejí většinou z prostředí vzdáleného církvi. Mnozí z nich mají za sebou těžké životní osudy, ale drtivá většina z nich také nějakým způsobem zažila spasení, a to s velkou silou. „Zažili Boží milost v samém jádru temnoty, uprostřed tajemství zla,“ říká biskup Leborgne. Pokud jde o vnější faktory, podle jeho názoru často hrála důležitou roli lidová zbožnost, která, jak se ukazuje, otevírá lidem posvátnu, stejně jako krása kostelů nebo dobře vykonávaná liturgie. Nejdůležitější se však podle francouzského biskupa zdá být hledání toho, co Benedikt XVI. označil jako „existenciální eschatologii“.

„Náš svět – říká biskup Leborgne – nedává pocit bezpečí. Moje generace měla jinou zkušenost. Do dospělého života jsem vstupoval v 90. letech. Měli jsme pocit, že budoucnost patří nám a že technika vše zvládne. Dnes už nejsme my těmi, kdo rozhodují, technika už nám takovou jistotu nedává. A cítíme rostoucí pocit ohrožení. Vystává otázka: co přežije? Vzpomínám si na slova Benedikta XVI. v Kolegiu otců bernardýnů v Paříži, když hovořil o středověkých mniších. Uvedl, že se věnovali „existenciální eschatologii“, to znamená, že uprostřed proměnlivého a pomíjivého světa hledali to, co je trvalé. Myslím, že mnoho současných lidí hledá právě to, existenční eschatologii. Uprostřed všech změn, které se dnes odehrávají, se znovu objevují ty nejzákladnější otázky, které si dříve nikdo nekladl. Vidíme, že technika nevyřeší všechny problémy, že mír není samozřejmostí. A odtud pramení otázka: co je trvalé v tomto tak nestálém světě? A tyto otázky si dnes klade generace, která již nezná církev. Moje generace se s církví hádala, oni ne, protože ji neznají.

Katechismus katolické církve

3. české vydání

Jako památku na jubilejní rok 2025 si můžete koupit třetí, opravené a pečlivě zrevidované české vydání Katechismu katolické církve, které vychází z oficiální verze (editio typica) schválené papežem sv. Janem Pavlem II. a vůbec poprvé obsahuje nové znění článku 2267 o trestu smrti, schválené papežem Františkem.

Porozumění textu pomůže i Malý úvod do Katechismu katolické církve od Josepha Ratzingera a Christoha Schönborna.

Katechismus katolické církve podává ucelený výklad katolické nauky, z něhož poznáváme, co vyznává a co slaví, čím žije a jak se modlí církev. Výklad katolické věrouky a morálky vychází z Bible, z liturgie i z bohaté tradice církve, rozšířené na všech kontinentech, a na přání otců Druhého vatikánského koncilu se přibližuje současným životním podmínkám.

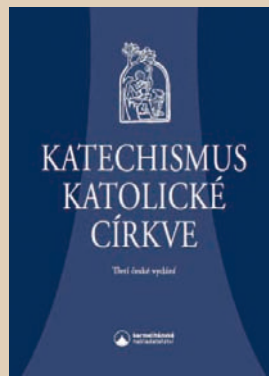
Katechismus je rozčleněn do čtyř částí:

- I. Vyznání víry (souhrn věrouky);
- II. Slavení křesťanského tajemství (liturgie a svátosti církve);
- III. Život v Kristu (lidské jednání; svědomí, štěstí, ctnosti, hříchy; osobní a společenská morálka; Desatero);
- IV. Křesťanská modlitba (povolání k modlitbě a zápas o ni; výklad Otčenáše).

Katechismus je spolehlivým vodítkem pro křesťany na celém světě – zejména pro ty, kdo nesou odpovědnost za katechezi ve své farnosti, pro kněze, biskupy, teology, ale i laiky, kteří se snaží svou víru žít tváří v tvář mnoha tíživým situacím a výzvám. Cenný je také pro všechny, kdo řeší praktické problémy jednotlivců i komunit, ptají se po odpovědích katolické víry a morálky, ale přitom žijí mimo dosah církve – pro novináře, lékaře, právníky, ekonomy, politiky, pedagogy, pracovníky v sociální a zdravotní oblasti aj.

Pečlivě uspořádaná publikace je vybavena přehlednými shrnutími, propracovanými rejstříky a vnitřními odkazy.

- Nihil obstat: Prokop Brož, pomocný biskup královéhradecký
- Církevní schválení ze dne 28. září 2025: Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký a předseda České biskupské konference.

Karmelitánské nakladatelství, Formát: 160x230mm, vazba vázaná, počet stran: 968, cena: 891 Kč. Katechismus si můžete objednat na stránkách eshop.cirkev.cz, nebo telefonicky (po-pá) od 9.00 do 16.00 hod. na tel. č.: 230 233 591, 731 633 355.

Najednou přichází světlo

Otec Joachim Badeni,
kandidát na blahorečení

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

Foto: Norbert Kuczko

Jednou jsem si stěžoval, že mám problém najít místo k parkování. Každý to asi aspoň jednou zažil, pro někoho, kdo bydlí ve městě, to může být každodenní chleba. Dostal jsem radu: „Pomodli se na přímluvu otce Joachima Badeniho.“ Po nějaké době, když jsem se blížil k místu parkování, vzpomněl jsem si na tuto radu, poprosil a bez problémů zaparkoval. Stalo se to už párkrát, tak jsem si řekl, že by možná bylo dobré se o tuto zkušenost podělit, a hlavně přiblížit lidem osobu otce Joachima.

Otec Joachima jsem osobně neznal. Když se ale připravoval první kongres o Božím milosrdenství v roce 2011, jedna z přednášek se týkala konce světa a v souvislosti s tím jsem četl knihu otce Badeniho o konci světa. Otec Joachim byl v té době už rok po smrti. Zaujala mě jeho slova týka-

jící se konce světa. Otec Badeni připomínal v knize, že téma konce světa bylo pro první křesťany velmi důležité, vnímali ho však jinak, než ho často vnímáme my. Pro první křesťany bylo téma konce světa jako celé vajíčko, které má skořápku a vnitřek. Skořápkou byly okolnosti, které mají doprovázet druhý příchod Krista, a vnitřkem byl druhý příchod Krista a s ním spojený nový začátek. Dnes se zdá, jako kdyby zbyla jen skořápka, bez vnitřku. Když se mluví o konci světa, většinou lidí se vybaví oheň, smrt, přírodní katastrofa nebo třeba jaderná válka. První křesťané, možná také kvůli tomu, že žili v době pronásledování, čekali konec světa s nadějí, protože věřili, že konec bude zároveň začátkem nového života, jehož zárukou je Kristus.

Život otce Joachima byl zajímavý. Otec Joachim se narodil 14. října 1912 v Bruselu v aristokratické rodině (nosil titul hrabě)

jako Kazimír Stanislav Badeni. Pocházel z mocného rodu Badeni a jeho matkou byla švédská aristokratka Alice Ancarcronová, manželka Ludwika Badeniho. Kazimírův otec zemřel již v roce 1916 a jeho matka se brzy znovu provdala za arcivévodu Karla Olbrachta Habsburského, který v té době disponoval obrovským majetkem na jihu Polska. Po získání nezávislosti Polska získali Habsburkové polské občanství a začali obětavě sloužit své nové vlasti. Kazimírovi nevlastní bratři sloužili v polské armádě a jeho matka a nevlastní otec se během německé okupace odřízli od svých zahraničních kořenů a deklarovali věrnost Polsku. Za to je postihly represe ze strany okupanta a arcivévoda za to zaplatil vězněním a brutálním mučením, ztrátou zraku a částečným ochrnutím.

Kazimír vystudoval právo na Jagellonské univerzitě. V mládí si užíval života naplno,

Malý Kazimír se svou maminkou Alicí Habsburskou

krátce před vypuknutím druhé světové války, v roce 1938, se pod vlivem mystického zážitku obrátil k víře. Když šel do nočního klubu a míjel sošku Panny Marie Neposkrvněné, najednou pocítil její jemný dotek na zádech. Do klubu nedošel, druhý den ráno šel do kostela.

Válka ho nejprve zavedla do Rumunska, poté se připojil k polské armádě v exilu, bojoval u Narviku v Norsku a nakonec se dostal do štábu generála Sikorského. S největší pravděpodobností byl vycvičen jako špión. V roce 1943 pod vlivem otce Ignace Marie Bocheňského OP nejprve vstoupil do kněžského semináře a o rok později přešel k dominikánům. V roce 1947 přijel do Polska a zde byl v roce 1950 vysvěcen na kněze.

Působil jako akademický duchovní v Poznani, Vratislavi a Krakově, což vzbudilo zájem komunistické bezpečnostní služby. Nějakou dobu byl také magistrem studentů. Měl charisma pro spolupráci se světskými lidmi, díky čemuž mimo jiné vytvořil a rozvíjel pastorační činnost pro studenty a duchovně se staral o Obnovu v Duchu Svatém vznikající v Polsku.

Byl stálým zpovědníkem a duchovním vůdcem mnoha lidí, zvláště ceněny byly jeho rady týkající se hledání manželky nebo manžela a manželského života. Měl dar uzdravování a slova – proslul svými skvělými kázáními. Centrem jeho duchovního života byla eucharistie. Po celý život z celého srdce sloužil Marii a choval k ní hlubokou lásku. Neustále na sobě pracoval a obracel se.

Poslední týdny svého života strávil upoután na lůžko, ale snažil se ke svému utrpení přistupovat s humorem. Pro svědky jeho odchodu byl tento čas velkým duchovním cvičením. Zemřel 11. března 2010 v krakovském dominikánském klášteře a je pohřben v dominikánské hrobce na Rakowickém hřbitově.

Otec Joachim se zapsal do srdcí moha lidí. S velkou úctou na otce Joachima vzpomíná Alina Petrowa-Wasilewicz, novinářka a autorka rozhovorů s otcem Joachimem.

„Setkání s otcem Joachimem považují za velké privilegium. Na počátku roku 2000 jsem jela do Krakova, abych s ním udělala rozhovor pro Katolickou informační agenturu – a tak začaly naše kontakty. Na pozadí „statistického lidského průměru“ se jevil jako někdo z jiného světa – výjimečný,“ vzpomíná novinářka. „Ačkoli svět, který ho formoval, objektivně již neexistoval, on v něm stále žil. Byl v něm rytířský, odvážný, přesvědčený, že je třeba se postavit zlu bez ohledu na následky. K tomu elegance, dokonalá etika a hluboká úcta ke každému člověku. Ohromovala ji také jeho vnitřní svoboda: „Patřil k takzvané elitě, v době druhé republiky byl jedním z nejbohatších lidí v Polsku. A přesto se s tím rozloučil s velkou lehkostí. Říkal, že Stalin ho zbavil velké starosti – správy tří majetků. Když mu všechno vzali, cítil se svobodný. Neohlížel se zpět.“

Otec Badeni zvláštním způsobem prožíval svou vnitřní svobodu. Sledoval „záblesky“ Božího světla, byl pro toto světlo velmi citlivý a nespoutaný náboženským systémem. Byl jednoznačný, a přitom měl velmi evangelijní pohled na svět a lidi. Před smrtí říkal, že nejtěžší hříchy v očích Boha jsou pedofilie a potraty a že opilci a prostitutky mohou vstoupit do království nebeského rychleji než kněží a pobožné ženy.

O jeho netradičním, odvážném pohledu na duchovní život může svědčit následující úryvek knihy „Síla naděje“, která vyšla v Polsku v roce 2020:

„Instinkt pravdy se zdá být u Božího lidu poměrně častý. Setkávám se s ním u zcela prostých lidí – ženatých, s dětmi. U kněží jsem se s ním spíše nesetkal, i když možná někteří ho

mají. V teologii existuje přesvědčení, že Duch Svátý je přítomen v Božím lidu, jak v duchovních, tak v laicích. Ano, k tomuto lidu patří i opilci a vrazi, ale Duch Svátý je nad tím. A je mezi duchovenstvem? Doufejme, že ano, ale zdá se, že je méně zřetelný u řeholního nebo diecézního duchovenstva než u laiků. Zním velmi zbožné a pracovité kněze, kteří se modlí, ale nejsou náchylní k náhlému přijetí Božího světla. Jsou příliš uspořádaní, mají příliš mnoho povinností. Já osobně nemám žádný denní řád, protože nevidím, neslyším, a proto nechodím do chóru na modlitby nebo liturgii hodin. Na mši poslouchám jen misál a hodně mě to naučilo. Posloucháním textů z misálu často dostávám odpovědi na různé otázky. Ale možná proto, že nevedu aktivní život a mám hodně volného času, vidím světlo snáze – navzdory všem nedostatkům. Totéž platí pro laiky. Jejich víra je hluboká. Chodí do kostela, ke zpovědi, ale nejsou vůči Bohu organizovaní, nemají stanovený plán. Bůh obvykle jedná nad rámec plánu, překvapivým způsobem. Boží volby jsou nepředvídatelné, například volba krále Davida popsaná v Bibli. Najednou přichází světlo, které člověka poučuje, a nelze určit, zda to bude v pátou nebo šestou hodinu. Řeholníci obvykle medituji v určitou dobu. V tu chvíli se nic zvláštního neděje. Ano, vše je v pořádku, ale to, co Bůh chce náhle sdělit, existuje mimo vše ostatní.“

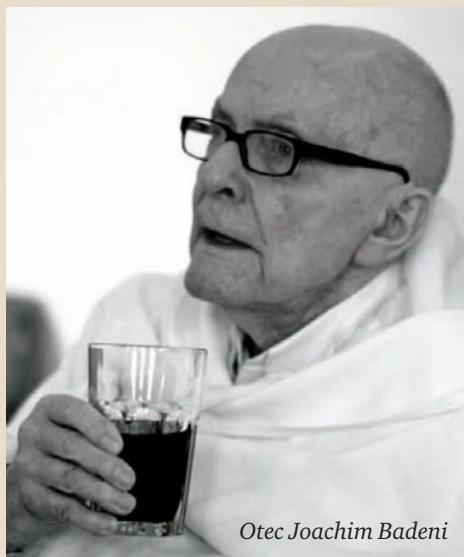
Otec Badeni měl zvláštní dar dívat se duchovním způsobem na obyčejný lidský život. Judyta Syrek, která vedla s otcem Joachimem rozhovory, které byly potom vydány v knižní podobě, vzpomíná:

„Moje oblíbená příhoda ze života otce Joachima je příběh jedné ženy, který mi vyprávěl otcův přítel Kazimír z Bujakowa. Otec Joachim trávil hodně času v jeho domě. Jednoho dne se postavil k oknu a začal pozovo-

rovat práci staré ženy, která kopala brambory na poli. Přítel otce Joachima se zeptal: „Na co se to díváte, otče?“ A on odpověděl a ukázal na starou ženu, která pracovala na poli a byla předkloněná: „Ta žena je svatá.“ Byla to sousedka pana Kazimíra, u které on sám nikdy nic mimořádného nezaznamenal. Ale hned přiznal, že o této paní vlastně moc neví. Začal si tedy spojovat, že ta prostá stará žena má obvykle veselou tvář, každý den chodí do kostela, že nikdy nevnucuje svou náboženskost. Otec mu tehdy řekl: „Tak vypadají svatí, jednoduši, občas předklonění, vždycky ale vyzařují světlo.“ Takové světlo v prostých ženských srdcích dnes velmi potřebujeme.“

Jednoduchost byla velmi silným znamením otce Joachima a je možné, že právě toto bylo jedním z důvodů, proč lidé k němu tak šli. Když se ho ptali, jak se modlí, odpovídal: „Nevím.“ A teprve po chvíli dodával: „Přítomností.“ Právě tento přístup mu umožňoval vstoupit do stavu modlitebního soustředění... při sprchování. „K mému překvapení byl včera ve sprše přítomen Bůh.“ Na jedné z četných konferencí o modlitbě a spiritualitě vysvětloval: „Boží věci jsou velmi jednoduché a velmi snadné. Ale zároveň také obtížné. Právě kvůli své jednoduchosti.“

Jednou z oblastí, ve které otec Badeni vynikal, byla pastorece mladých a manželů. „Otče, zamilovala jsem se. Ale je to ten pravý? Jak poznám pravou lásku?“ zeptala se jednou otce Joachima šestnáctiletá dívka. Otec Badeni jí odpověděl: „Vezmi ho do Tater. Pokud se bude chovat zodpovědně v horách, bude se tak chovat i v životě. Pokud tam selže, nemáš s ním co počítat.“ „I když jsem tuto radu brala s nadhledem, několik chlapců jsem na horách vystřídala. První z nich se po příjezdu na hotel „utopil v pivu“. Druhý, když uviděl jeden z hor-

Otec Joachim Badeni

ských vrchů, kam jsem chtěla jít, prohlásil: „Možná na tebe počkám v chatě.“ Třetí po výstupu na horský vrchol dostal záchvat paniky a odplazil se dolů. Až čtvrtý... Jsme teď 9 let po svatbě a máme dvě dcerky. V krakovské dominikánské farnosti vzniklo heslo: „Jen Badeni tě dobře ožení“, a něco na tom je.“

Když otec Joachim zemřel, bylo mu 97 let. Měl problém se sluchem a zrakem. Pořád byl ale živý, čirý, radostný. V roce 2018 byly zahájeny přípravy na proces blahořečení otce Joachima.

Pokud byste obdrželi milosti na přímou řeč otce Joachima, můžete napsat své svědectví a poslat je na adresu: swiadectwa.badeni@gmail.com

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

Zdroj: www.info.dominikanie.pl,
www.pl.aleteia.org, www.stacja7.pl,
www.przewodnik-katolicki.pl

DIVES IN MISERICORDIA

45 let encykliky
o Božím milosrdenství

30. listopadu 2025 uběhlo 45 let ode dne, kdy v roce 1980 sv. Jan Pavel II. prezentoval svou druhou encykliku. První byla o Ježíši Kristu, Spasiteli člověka (Redemptor hominis z roku 1979), hned druhá o Božím milosrdenství. Jan Pavel II. napsal čtrnáct encyklik. To, že druhou věnoval Božímu milosrdenství, svědčí o tom, že téma Božího milosrdenství bylo pro Jana Pavla II. velmi blízké a důležité. Co chtěl papež v encyklice říct? Na co upozornit? Jak vnímal svět, církev a téma Božího milosrdenství před 45 lety?

Jan Pavel II. poukazuje na to, že pro lidi naší doby není snadné přijmout poselství milosrdenství. Když encyklika „Dives in misericordia“ (to znamená „Bohatý na milosrdenství“) ukazuje sekularizaci jako jednu z hrozeb současné generace, poukazuje na jednu z překážek, na kterou naráží téma milosrdenství. Ve světě, kde je zloba považována za ctnost, kde je drzost nezbytnou podmínkou pro budování mezilidských vztahů, může mluvení o milosrdenství působit jako hlas z jiné planety. Z planety existující uvnitř člověka, stvořené v něm Bohem, který se zjevuje v milosrdenství skrze svého Syna.

Biblicko-teologická část, která tvoří hlavní a nejdůležitější prvek encykliky, přináší nové čtení biblických zdrojů týkajících se milosrdenství.

V encyklice papež opakovaně zdůrazňuje, že církve sdílí obavy současné gene-

race. Obavy, které pramení z nerovnováhy mezi materiálním a morálním prvkem.

Papež píše: „Roste existenciální strach, který je spojen – jak již bylo připomenuto v encyklice Redemptor hominis – především

s vyhlídkou na válečný konflikt, který by vzhledem k dnes existujícímu arzenálu atomových zbraní nutně znamenal alespoň částečnou sebevraždu lidstva. Avšak toto ohrožení se netýká jen toho, co mohou lidé lidem udělat pomocí prostředků vojenské techniky. Existují zde i mnohá jiná nebezpečí, která jsou produktem zmaterializované civilizace, jež přes všechna humanistická prohlášení dává přednost věcem před lidskou osobou. Současný člověk se právem obává, že pomocí prostředků této civilizace, které si lidský rod vymyslel, mohou jednotlivci, rodiny, společenství, společnosti nebo i národy trpět násilím nebo bezprávím od jiných jednotlivců, skupin obyvatel nebo národů. Dějiny našeho století o tom podávají dostatek příkladů. Přes všechna prohlášení o lidských právech, týkající se celkové, to je tělesné i duchovní existence člověka, nemůžeme říct, že by se tyto příklady týkaly pouze minulosti. Člověk se právem obává, že se může střetnout s násilím, které ho zbaví vnitřní svobody, možnosti vyjadřovat pravdu, o které je přesvědčen, víry, kterou vyznává, možnosti poslouchat hlas svědomí, který mu ukazuje správnou cestu v jeho jednání. Technické prostředky, které má k dispozici dnešní společnost, totiž v sobě skrývají nejen příležitost k sebezničení ve válečném konfliktu, ale také moc podmanit si „mírovou“ cestou jednotlivce, prostředí, celé společnosti i národy, které jsou z různých důvodů nepohodlné těm, kdo zmíněné pro-

středky ovládají a jsou ochotni používat je bez výčitek svědomí. Je také třeba vzít v úvahu, že dosud ve světě existuje mučení různými vládnoucími skupinami beztrestně používané jako prostředek nadvlády či politického útlaku. Tak vedle vědomí biologického ohrožení roste i pocit jiného nebezpečí, které ještě více ničí to, co je podstatou lidství, které totiž velmi úzce souvisí s důstojností osoby, s jejím vnitřním právem na pravdu a svobodu. Toto vše se odehrává na pozadí oné obrovské výčitky, vyplývající z toho, že vedle lidí a společností bohatých, sytých, žijících v hojnosti a oddávajících se požitkům, jsou v těžce lidské rodině jednotlivci i společenské skupiny, které trpí hladem. Jsou tu malé děti, které umírají hladem před očima svých matek. V různých částech světa, v různých společenských a ekonomických systémech existují rozsáhlé oblasti bídy, chudoby a zaostalosti. To je všeobecně známé. Tento stav nerovnosti mezi lidmi a národy nejen trvá, ale ještě se zvětšuje. Dodnes se stává, že vedle těch, kdo jsou bohatí a žijí v nadbytku, existují jiní, kteří žijí v hlubokém nedostatku, trpí bídou a často hynou hladu. Počet těchto lidí jde do milionů, desítek a stovek milionů. To je důvod ke stále většímu mravnímu znepokojení.“

Papež zdůrazňuje, že ve vztahu k takovému obrazu světa, který vyvolává hluboké znepokojení, by církve měla vydávat svědectví o milosrdenství tím, že ho vyznává a uvádí do života.

Encyklika Jana Pavla II. nás vede k otázce, proč téma milosrdenství naráží v sekularizovaném světě na nechuť nebo lhostejnost. Podle encykliky může být zdrojem nechutě rozvoj materialistické a neo-pohanské kultury. Tato kultura dokázala pojmu milosrdenství vtisknout nádech slabosti nebo dokonce nespravedlnosti. Encyklika vysvětluje, že je tomu tak proto, že v milosrdenství vnímáme nerovnost mezi tím, kdo je prokazuje, a tím, kdo je přijímá; vidíme je jako jednostranný

akt nebo proces, který předpokládá a udržuje odstup mezi tím, kdo milosrdenství prokazuje, a tím, kdo je jeho příjemcem.

Jan Pavel II. připomíná, že milosrdenství je vlastnost, která nám zpřístupňuje lásku k Bohu a lidem, a že spravedlnost je obsažena v milosrdenství, nikoli mu protikladná, ale také velmi jasně konstatuje, že svět lidí se může stát lidštějším pouze tehdy, když do vzájemných vztahů, které utvářejí jeho morální tvář, zavedeme moment odpuštění, který je pro evangelium tak podstatný.

„Odpuštění,“ píše Jan Pavel II., „svědčí o tom, že ve světě je přítomna láska silnější než hřích“. To je vlastnost milosrdenství. Odpuštění je silnější než zrada. Takový je také význam analýzy podobenství o marnotratném synovi. Milosrdenství tedy není soucitným postojem, ale velkorysostí, partnerským vztahem lásky, ve kterém dochází k výměně založené na důstojnosti člověka a účtě k osobě. Bez tohoto vztahu hrozí, že samotná spravedlnost se stane, jak říká encyklika, chladnou a bezohlednou, a tím pádem schopnou, jak učí historie, plodit strašlivé nespravedlnosti právě ve jménu zákona.

V závěru své encykliky Jan Pavel II. zdůrazňuje, že církve musí „vyslovovat slovo milosrdenství“, připomínat lidem Boží milosrdenství a dovolávat se Božího milosrdenství: „Současný člověk se často s velkou úzkostí ptá, jaké je řešení těch hrozivých napětí, která se navršila ve světě a vytvořila mezi lidmi. A jestliže se již někdy neodvážuje vyslovit slovo „milosrdenství“, nebo již ve svém svědomí, zbaveném všeho náboženského, pro ně nenalézá odpovídající slovo, tím více je třeba, aby církve toto slovo vyslovovala nejen za sebe, ale za všechny lidi naší doby.“

wp, wz

Arcibiskup Josef Nuzík uděluje Hedvice svátost biřmování

JEŽÍŠ JE NÁŠ KLÍČ,
KTERÝ NÁM STÁLE
OTEVÍRÁ CESTU
DO NOVÝCH DNŮ

V neděli 5. října 2025 se ve Slavkovicích uskutečnila tradiční pouť ke sv. Faustyně. Tentokrát mši svatě předsedal olomoucký arcibiskup Josef Nuzík. Byla to jubilejní pouť nejen proto, že se konala ve svatém, jubilejním roce 2025, ale také v roce 120. výročí narození sv. Faustyny. A byla obohacena krásnou událostí. Během mše svaté totiž přijala svátost biřmování slečna Hedvika Knobová, která si za biřmovací jméno zvolila právě jméno Faustyna.

Mše svatě se zúčastnilo hodně poutníků. Zajímavé bylo, že i když po celý den bylo zataženo, hodinu před a po mši svatě se ukázalo slunce a vzduch se tímto oteplil, jako kdyby sv. Faustyna otevřela okno zrovna v době, kdy věřící přišli oslavovat Boží milosrdenství.

Arcibiskup Josef Nuzík ve svém kázání upozornil, jak jsou životy svatých odlišné, a zároveň, že u všech můžeme najít něco, co je pro ně společné, a to zkušenost Boží lásky. Všichni svatí se zamílovali do Boha. „A to je to – pokračoval otec arcibiskup – co může být a mělo by být nějakou cestou také

pro nás. Faustyna jednou řekla, že to, co ji přivedlo k Bohu, nebyla zjevení, ale to, že byla Bohem přitahována. Ježíšem přitahována.“

Otec arcibiskup navázal také na mešní čtení: „V prvním čtení z Písni písní byla řeč o poutu, které je mezi Ježíšem a člověkem. A toto pouto je něco, co máme budovat i my. Víme, že dnešní svět je plný otrockých pout. Mnoho lidí podlehlo něčemu, co nabízí tento svět, a co je zotročuje. Nám se ale ukazuje jiná cesta a na ni jsme zváni. První čtení nám připomíná, že takovým poutem k Bohu, které nezničí nic, je láska. Láska, která se nedá kou-

Arcibiskup Nuzík žehná knihou evangelia

pit ani prodat. Láska, která se rozhoří. Důvodem, proč máme pouto s Ježíšem budovat, mohou být také slova, která nedávno vyslovil papež Lev. Svátý otec poslal dopis 28 katolickým univerzitám, které jsou ve světě, a v dopisu jim napsal, aby nevnímal Ježíše jako cizince, který se k nim chce cestou přidat, ale jako klíč. Proto i my chceme pouto s Ježíšem posilovat, protože Ježíš je náš klíč. On nám stále otevírá cestu do nových dnů.“

Otec arcibiskup komentoval také druhé čtení, ve kterém sv. Pavel připomínal, že Ježíš je pramenem našeho života, v něm jsme zakořeněni. „Jednou, když se zjevil Pán Ježíš svaté Faustyně, která byla smutná z toho, že je tak málo svatá, že tak málo miluje, tak jí

Mons. Nuzík
během kázání

Pán Ježíš řekl: „Všechny tvé ubohosti, Faustyno, shořely v ohni mé lásky jako stéblo, které se hodí do nepopsatelné výhně.“ I my, bratři a sestry, budeme pořád narážet na své omezenosti a chyby. Budeme si uvědomovat, že zase jsem něco hloupě řekl, nezachoval jsem se dobře. Měl jsem něco udělat, a neudělal jsem to. Místo lásky, kterou jsem měl projevit, měl jsem poznámky. Ale i nám Ježíš říká: „Nedívej se tolik na ty chyby. Jsou to stébla, které shoří ve výhni mé lásky. Ano, Bůh je pro nás pramenem, a nepočítá s tím, že budeme k němu přistupovat jako dokonalí. Váží si toho, že vedeme své boje.“

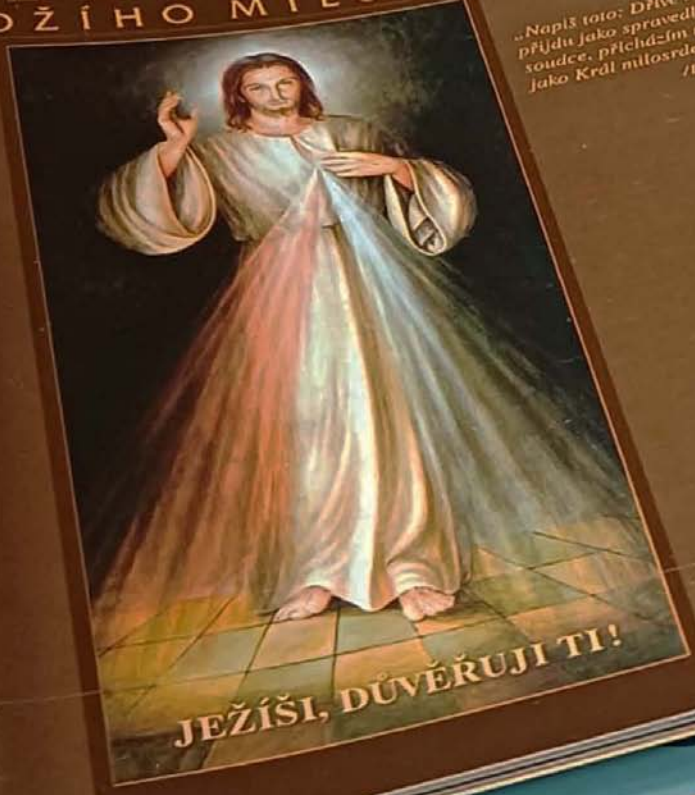
Po mši sv.
otec arcibiskup
žehnal dětem

Na závěr otec arcibiskup připomněl, že „Pán Ježíš ke sv. Faustyně promlouval tím, že ji – a také nás – neustále zval do své blízkosti. Toto pozvání je i v dnešním evangeliu: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. U mě najdete odpočinek.“ Pán Ježíš nevolá k sobě ty, kteří už mají všechno vyřešené, jak si někdy myslíme. Ty, kteří už uspořádali svůj život. Ježíš volá stále i po staletích ty, kteří se lopotí. Kdo je to, bratři a sestry, ten, kdo se lopotí? Je životem pořád udřený, unavený? A takových stavů je ve vašem životě dost. Toho, co je namáhavé. Toho, co trvá už dlouho a vysiluje nás. Může to být kříž soužití, kříž nemocí, může to být samota. Může to být složitý vztah, který máte u vás doma nebo v práci. To všechno je ta lopota. A Ježíš neříká, až to všechno vyřešíš, až to zvládneš, tak přijď a já se ti dám. On říká: Pojď ke mně, i když se cítíš takto. A stejně tak nás volá jako ty, kteří jsou obtíženi. Čím můžeme být, bratři a sestry, obtíženi? Tím, že vydáváme mnoho energie a námahy do každodenního života. Tím, že některé situace těžko zvládáme. Že se pořád nutíme do toho, abychom to, co je pro nás nepříjemné, nevzdali. Ano, i nás volá Ježíš: Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a já vás občerstvím. A my jsme v této hodině Božího milosrdenství, zde, u této odpustkové svatyně, abychom zakusili toto Boží občerstvení.“ -red

Foto: Karel Janů, Radek Hanskut (Človek a víra)

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Napiš toto: Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, přijdu nejprve jako Král milosrdenství.“
/Deněšek 83/

JEŽÍŠI, DŮVĚRUJI TI!

1
I. ROČNÍK
2006

2. ROČNÍK
2007

„JEŽÍŠI MŮJ, JAK SE SNADNO LZE POSVĚTIT, STAČÍ DROBET DOBRÉ VŮLE. VIDÍ-LI JEŽÍŠ V DUŠI TEN DROBET TĚ DOBRÉ VŮLE, TAK SPĚCHÁ SDĚLIT SE DUŠI A NIC HO NEMŮŽE ZADRŽET, ANI CHYBY, ANI PÁDY, DOČISTA NIC. JEŽÍŠ POSPÍCHÁ TĚ DUŠI NA POMOC, A JE-LI DUŠE VĚRNÁ TĚ BOŽÍ MILOSTI, TAK BĚHEM VELICE KRÁTKÉ DOBY MŮŽE DUŠE DOSÁHNOUT NEJVYŠŠÍ SVATOSTI, JAKÉ ZDE NA ZEMI TVOR MŮŽE DOSÁHNOUT. BŮH JE VELICE ŠTĚDRÝ A NIKOMU SVOU MILOST NEODMÍTÁ, DÁVÁ VÍCE, NEŽ O CO MY HO PROSÍME. VĚRNOST V PLNĚNÍ VNUKNUTÍ DUCHA SVATÉHO TO JE TA NEJKRATŠÍ CESTA.“

(DEN. 291)

2006–2025

20 let „Apoštola Božího milosrdenství“

BOHU DÍKY

za všechny milosti,
čtenáře, redakci
a každé číslo „Apoštola“

*Dominik kardinál Duka
před oltářem slavkovického kostela*

Dominik kardinál Duka

VZPOMÍNKA

Pan kardinál Dominik Duka zemřel 4. listopadu 2025 ve věku 82 let. Pana kardinála jsme několikrát do Slavkovic zvali, bohužel, nikdy to, kvůli povinnostem pana kardinála, nevyšlo. Až ve svatém roce 2025. Necelého půl roku před svou smrtí pan kardinál poprvé navštívil Slavkovice. V sobotu 24. května 2025, v rámci V. kongresu o Božím milosrdenství, sloužil ve Slavkovicích děkovnou mši svatou za 20 let „Apoštola Božího milosrdenství“.

Na závěr této mše svaté P. Wojciech Zubkowicz, šéfredaktor „Apoštola“, řekl: „Otče kardinále, Pán Bůh zaplať za mši svatou a vaše slovo. Když jsme v roce 2006 plánovali první číslo „Apoštola“, rozhodlo se, že úvodní slovo k prvnímu číslu napíše pan kardinál Miloslav Vlček. Potom jsme řešili, s kým uděláme rozhovor k prvnímu číslu. A tak hádejte, kdo to byl... Ano, tehdy ještě královéhradecký biskup, otec Dominik Duka. Mám tady v ruce prvních 10 let Apoštola, a když otevřeme tento svazek na 20. stránce, v roce, kdy slavíme 20 let „Apoštola“, žasneme, jak to Bůh dokáže načasovat, že jsme dnes tady společně na pódiu a můžeme vám, otče kardinále, předat do rukou tento svazek.“ Bůh to dokázal načasovat. Den před slavnostním ustanovením poutní svatyně ve Slavkovicích se pan kardinál mohl pomodlit v kostele Božího milosrdenství a zapsat se do slavkovické kroniky. Bohu díky za život pana kardinála.

-red-

Děkovná mše sv.
za 20 let „Apoštola“,
Slavkovice,
24. května 2025

20 APOŠTOL

ROZHOVOR

BOŽÍ SRDCE PLANE LÁSKOU

ROZHOVOR
S OTCEM BISKUPEM
DOMINIKEM DUKOU

♦ Jak byste, otče biskupe, přiblížil tajemství Božího milosrdenství? Co to vlastně znamená, že Bůh je milosrdný?

Vypověď: „Bůh je milosrdný“ můžeme pochopit rozbořením slova milo-srdný, což znamená Bůh má srdce a toto srdce je nám milosrdné, plné k nám láskou. Jatečně milujeme v metafyzickém. Znamená to však, že Bůh není pouze první příčina, největší rozum, síla, ale ten, kdo k nám má vztah. Hebrejský výraz rahamanin vyvolává představu mateřského lůna nebo nitra, připomíná nám to slova proroka Izajáše, kdy Bůh vyznává, že jeho láska k člověku je silnější než láska matky. Na Sínaji zjevil Bůh Mojžíšovi hubiny svého bytí. Hospoda je plný slitování a milostivý, shovívavý a neuvěřitelně věrný a osvědčuje své milosrdenství tisícům pokolení, odpoutí viny, přestupení a lžích... (Ex 34,6 na).

♦ Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, přicházím nejprve jako Král milosrdenství.“ To jsou slova Pána Ježíše, která nacházíme v Deníku sestry Faustiny. Pán přichází ke každému z nás nejprve se svým milosrdenstvím. Jak vy, otče biskupe, pocítujete Boží milosrdenství ve svém životě?

Při vstupu do řehole mi byla položena před komunitou představitelná otázka: „Co žádáš, bratře?“ V prstacj jsem odpověděl: „Milosrdenství Boží a vaše!“ Ve stře-

ROZHOVOR

APOŠTOL 21

dověkých řeholích se nevykalo, znamená to, že je to oslavení komunity. Z tohoto milosrdenství – Bůha a lidí – žijí dodnes.

♦ V roce 2005 jste byl na svátek Božího milosrdenství ve Staré Boleslavi. Bylo to zrovna den po smrti Jana Pavla II., který zemřel na vigílii tohoto svátku. Jak vzpomínáte na chvíle po jeho smrti?

Na dny umírání a smrti nezapomenutelného Jana Pavla II. nelze zapomenout. Tato velká katecheze o lásce a statečnosti se mi vepsala do paměti nezmatelným způsobem.

♦ Stará Boleslav je jedním z nejstarších poutních míst v Čechách. Jaký je váš vztah, otče biskupe, k Palladiu země české a kultu sv. Václava?

Stará Boleslav, to je Palladium a sv. Václav, to jsou dějiny, to je přítomnost, to je

i budoucnost. Kdo nepochopil význam Staré Boleslavi, nechápe nic z dějin této země, jejího lidu, nemůže porozumět ani dnešnická a věhlas knade podnikat smysluplné kroky do budoucna.

♦ Boží prozřetelnost to udělala tak, že rok po smrti Jana Pavla II., na svátek Božího milosrdenství, začínáme sledovat v Čechách „Apoštola Božího milosrdenství“. Co byste chtěl, otče biskupe, vzkázat jeho čtenářům?

Přeji všem novému čtenáři a jeho čtenářům Boží požehnaní a především dar hlubokého porozumění vnitřnímu sepětí milosrdenství Božímu, které se zjevilo v Ježíši Kristu ve slovech: „Oče, odpusť jim!“ a ve slovech sv. Václava: „Jdiž ti to odpusť, bratře!“

Děkují za rozhovor.
P. Wojciech Zubkiewicz SAC

Mons. ThLic. Dominik Duka OP, původním jménem Jaroslav Duka, (roz. 26. dubna 1943 v Hradci Králové) je domovník a 24. biskup královéhradecký.

Doménik Duka studoval na Gymnáziu J. T. v Hradci Králové a teologické a teologické na semináři v Hradci Králové, kde se vydal studijním zájmem. Po absolování základní vojenské služby rokem 1960 začal studovat teologii v Litoměřicích. V lednu 1968 byl přijat do tajného noviciátu řádu domovníků. 22. června 1970 byl kanonizován biskupem Trochou vyvoláním na kněz.

Nejprve působil v polzáhradních farnostech pražské arcidiecéze (Chlum sv. Mikuláš nad Ohří, Jáchymov, Nové Město). Roku 1978 mu byl udělán státní souhlas k výkonu duchovního úřadu. V této době se stal státním zpravodajem řádu domovníků a pracuje spolu s Křesťanským Hnutí na rozvoji farnosti Česká Bělá, posílá se státním orgánem kleriků a v červnu prosince 1984. Tato činnost kreslil celoživotně roku 1984 a pobyt ve vězení. Ad do roku 1989 pracuje v Plzni jako rybník.

Roku 1986 byl ustanoven provinciálem Cisterciácké domovnícké provincie. Po roce 1990 nastal jeho přechod na domovnícký řád a vstoupil na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a vykonával též úřad předsedy Konference českých řeholních představených. 6. června 1998 byl jmenován biskupem v Hradci Králové a 26. září téhož roku vysvěcen. 4. listopadu 2004 byl jmenován třetím apoštolským administrátorem litoměřické diecéze.

FOTO: JAROSLAV ŠIM

Věříš,
jak tě to
naučila
matka?

17. října 1849 zemřel ve Francii ve věku teprve 39 let Fryderyk Chopin. Nevedl křesťanský život, i když pocházel z katolické rodiny. Jeho maminka, Justyna Krzyżanovská, byla velmi věřící a příklad její víry se přičinil o to, že nakonec se na smrtelné posteli obrátil. Než zemřel na plicní tuberkulózu, přijal svátost smíření a svatě přijímání. Byl u toho, a také se o to přičinil, otec Alexandr Jełowicki. Otec Alexandr po smrti Chopina napsal své známé, Xavere Grocholské, dopis, ve kterém popsal poslední chvíle Chopina a který vám přinášíme v plném znění. Tento dopis je také důkazem, jak důležitý je základ víry, ke kterému se člověk může odvolat, třeba po letech hledání a blouďení a někdy třeba až na smrtelné posteli, a také je povzbuzením, jak Boží milosrdenství chce člověka obejmout v každé chvíli jeho života.

Vážená paní!

Ještě pod dojmem Chopinovy smrti píšu o ní pár slov. Zemřel 17. října 1849 ve dvě hodiny ráno. Po mnoho let visel Chopinův život na vlásku. Jeho tělo, vždy slabé a chřadnoucí, stále více vysychalo pod zářem jeho génia. Všichni se divili, že v tak zničeném těle ještě přebývá duše, která neztrácí bystrost mysli a vřelost srdce. Jeho tvář byla chladná jako alabastr, bílá a průzračná; a jeho oči, obvykle zakryté mlhou, někdy jiskřily zářivým pohledem. Vždy milý a příjemný, vtipný a citlivý nad míru, zdálo se, že už téměř nepatří na zem. Bohužel však na nebe nemyslel. Měl málo dobrých přátel, ale mnoho špatných, tj. bez víry; právě ti byli jeho obdivovatelé. A jeho triumfy v nejpronikavějším umění přehlušily v jeho srdci nevy-slovené sténání Ducha Svatého.

Zbožnost, kterou nasál z lůna své polské matky, byla pro něj již jen rodinnou vzpomínkou. A bezbožnost jeho přátel a společníků z posledních let se stále více vpíjela do jeho vnímavé mysli a na jeho duši se jako olověný mrak usadila pochybnost. A jen díky síle jeho vytříbené slušnosti se nestávalo, že by se hlasitě vysmíval svatým věcem.

V tomto žalostném stavu ho postihla smrtelná nemoc plic. Zpráva o blížící se smrti Chopina mě zastihla při mém návratu z Říma do Paříže. Hned jsem běžel za svým přítelem z dětství, jehož duše mi byla velmi drahá. Objali jsme se a naše slzy nám naznačily, že už mu zbývá jen málo času. Viditelně chřádl a slábl, ale přesto neplakal nad sebou, ale spíše nade mnou, když litoval vražedné smrti mého bratra Edwarda, kterého také miloval. Využil jsem jeho citlivosti, abych mu připomněl matku... a její vzpomínkou v něm probudil víru, kterou ho naučila.

„Ach, rozumím ti, řekl mi, nechtěl bych umřít bez svátostí, abych nezarmoutil svou

milovanou matku; ale nemohu je přijmout, protože jim už nerozumím tak jako ty. Ještě bych pochopil sladkost zpovědi plynoucí ze svěřování se příteli; ale zpověď jako svátost vůbec nechápu. Pokud chceš, tak pro tvé přátelství vyzpovídám se u tebe, ale jinak ne.“

Při těchto a podobných slovech Chopina se mi sevřelo srdce a rozplakal jsem se. Bylo mi líto této milé duše. Hýčkal jsem ji, jak jsem mohl, ať už Pannou Marií, Pánem Ježíšem, nebo nejdojemnějšími obrazy Božího milosrdenství. Nic nepomáhalo. Nabídl jsem mu, že mu přivedu zpovědníka, jakého si bude přát. A on mi nakonec řekl: „Až se budu chtít vyzpovídat, určitě to bude u tebe.“ Toho jsem se po všem, co mi řekl, bál nejvíc.

Uplynuly dlouhé měsíce mých častých návštěv, ale bez výsledku. Modlil jsem se však s důvěrou, že tato duše nezahyne. Modlili jsme se za to všichni v našem řádu resurrekcionistů, zejména v době duchovních cvičení. Až 12. tohoto měsíce večer mě rychle zavolal doktor Cruveiller, že za nic neručí. Třesoucí se dojetím jsem stál u Chopinových dveří, které se přede mnou poprvé zavřely. Po chvíli mě však nechal vpustit, ale jen proto, aby mi potřásl rukou a řekl: „Mám tě velmi rád, ale nic neříkej, jdi spát.“

Představte si, jakou noc jsem prožil! Následující den byl svátek svatého Eduarda, patrona mého milovaného bratra. Při mši za jeho duši jsem prosil Boha: Bože, smiluj se! Jestliže je duše mého bratra Eduarda milá Tobě, dej mi dnes duši Fryderyka!

S dvojnásobnou starostí jsem tedy šel za Chopinem. Našel jsem ho u snídaně, ke které mě pozval, a já řekl: „Můj milý příteli, dnes je svátek mého bratra Edwarda.“ Chopin vzdychl a já pokračoval: „V den mého bratra mi dej dar.“ „Dám ti, co si přeješ,“ odpověděl Chopin a já jsem řekl: „Dej mi svou duši!“ „Rozumím ti, vezmi si ji!“ odpověděl Chopin a posadil se na postel.

Alexandr Jełowicki

V tu chvíli mě zaplavila nevyřslovná radost, ale také strach. Jak vzít tuto milou duši, abych ji vrátil Bohu? Padl jsem na kolena a v srdci jsem volal k Pánu: „Vezmi si ji sám!“ A podal jsem Chopinovi ukřižovaného Pána Ježíše a v tichosti jsem ho položil na jeho ruce. Z obou očí mu vytryskly slzy. „Věříš?“, zeptal jsem se. Odpověděl: „Věřím.“ „Jak tě to naučila matka?“ Odpověděl: „Jak mě to naučila matka!“ A upřeně hleděl na ukřižovaného Pána Ježíše a v proudu slz vykonal svatou zpověď. A hned přijal svaté přijímání a poslední pomazání, o které sám požádal. Po chvíli dal sakristiánovi dvacetkrát více, než se obvykle dává, a já jsem řekl: „To je příliš mnoho.“ „Není to příliš mnoho,“ odpověděl, „protože to, co jsem přijal, je nad všechny ceny.“ A od té chvíle, proměněn Boží milostí, ba samotným Bohem, se stal jakoby jiným člověkem, řekl bych, že již svatým.

Téhož dne začalo Chopinovo umírání, které trvalo čtyři dny a noci. Trpělivost, odevzdání

Portrét Justyny Chopinové
(autor: Ambroży Mieroszewski)

se Bohu a často i radost ho provázely až do posledního dechu. Uprostřed největší bolesti vyjádřil své štěstí a děkoval Bohu, až vykřikoval svou lásku k Němu a touhu co nejdříve se s Ním spojit. A vyprávěl o svém štěstí přátelům, kteří se přišli rozloučit, a také těm, kteří bděli v sousedních pokojích. Už nemohl dýchat, už se zdálo, že umírá, už ani nevydával sténání, ztratil vědomí. Všichni se vyděsili a v davu se tlačili do jeho pokoje, čekající s bušícím srdcem na poslední chvíli.

Vtom Chopin otevřel oči a uviděl ten dav a zeptal se: „Co tu dělají? Proč se nemodlí?“ A všichni padli se mnou na kolena a já odříkal litanii ke všem svatým, na kterou odpovídali i protestanti. Téměř nepřetržitě mě držel za obě ruce, nechtěl mě opustit a říkal: „Ty mě v této rozhodující chvíli neopustíš.“ A tulil se ke mně, jako se dítě v nebezpečné době tulí k matce. A každou chvíli volal: „Ježíši, Marie!“, a líbal kříž s nadšením víry a naděje a velké lásky. Někdy promlouval k přítomným s největší citlivostí a říkal: „Miluji Boha a lidi! Je mi dobře, že tak umírám... Moje milovaná sestro, neplač.“

Neplačte, moji přátelé. Jsem šťastný! Cítím, že umírám. Modlete se za mě! Uvidíme se v nebi.“

A lékařům, kteří se snažili udržet ho při životě, říkal: „Nechte mě, ať umřu. Bůh mi již odpustil, již mě volá k sobě! Nechte mě být, chci zemřít!“ A znovu: „Ó, jak krásná je schopnost prodlužovat utrpení. Kdyby to bylo pro něco dobrého, pro nějakou oběť! Ale pro mučení mě a těch, kteří mě milují, jak krásná schopnost!“ A znovu: „Vydáváte mě zbytečně utrpení. Možná že jste se spletli, Bůh se ale nespletl. On mě očisťuje. O, jak je Bůh dobrý, že mě trestá na tomto světě! O, jak je Bůh dobrý!“

Nakonec on, který byl vždy výmluvný, chtěl vyjádřit svou vděčnost a také neštěstí těch, kteří umírají bez svátostí, a neváhal říct: „Bez tebe, můj drahý, bych umřel – jako prase!“

V poslední chvíli ještě jednou zopakoval nejsladší jména: Ježíš, Marie, Josef, přitiskl kříž k ústům a k srdci a posledním dechem vyslovil tato slova: „Jsem již u zdroje štěstí!“

A zemřel.

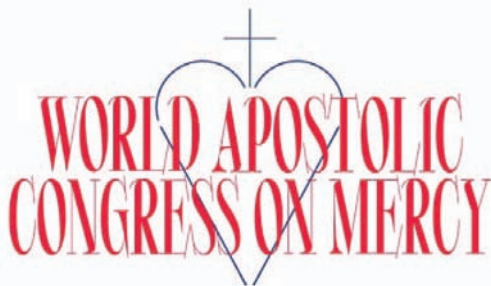
Tak zemřel Chopin!

Modlete se za něj, aby žil věčně.

Váš pokorný služebník v Kristu,
Alexandr Jełowicki

Chopinův hrob na hřbitově Père Lachaise

V červnu 2026 se uskuteční 6. světový kongres o Božím milosrdenství

Ve dnech 7. až 12. června 2026 se ve Vilně na Litvě bude konat 6. světový kongres o Božím milosrdenství. Myšlenka kongresů o Božím milosrdenství vznikla v roce 2002. Smyslem kongresů o Božím milosrdenství je, aby skrze společnou modlitbu, reflexi, setkání a výměnu zkušeností si byla církev více vědoma Božího milosrdenství a byla jím více motivována. Boží milosrdenství by mělo proniknout do různých úrovní a aspektů poslání církve tak, aby se stalo interpretačním klíčem ke všemu. Idea kongresu proto předpokládá, že se kongresy budou konat cyklicky na úrovni světové, kontinentální, státní a také třeba diecézní.

Rektor poutního místa Božího milosrdenství ve Vilně, P. Povilas Narijauskas, prozradil, jak probíhají přípravy na kongres. Organizátoři čekají kolem 5000 účastníků z celého světa. Mše svaté a setkání se budou konat v kostelech ve Vilně, ale také venku, ve městě, které je silně spojeno se sv. Faustynou a bl. Michalem Sopočkem. To právě ve Vilně začal vznikat „Deníček“ sv. Faustyny a byl namalován první obraz milosrdného Ježíše. Ve Vilně se také nachází poutní místo s Ostrou Bránou, nad kterou je umístěn obraz Matky milosrdenství.

Podrobný program kongresu (který ještě není ve finální podobě) lze najít na stránkách www.wacomvilnius.org Na těchto stránkách lze také najít další informace o kongresu a formulář, přes který je možné se na kongres přihlásit.

SVĚTOVÉ KONGRESY O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ (WACOM – World Apostolic Congress On Mercy)

- I. Itálie (Řím 2008) • II. Polsko (Krakov 2011) • III. Kolumbie (Bogota 2014)
IV. Filipíny (Manila 2017) • V. Samoa (Apia 2023)
VI. Litva (Vilnius 2026)

25 LET SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

4/4

(pokračování z minulého čísla)

Vývoj úcty k Božímu milosrdenství ve světě

Do svatyně Božího milosrdenství v krakovských Łagiewnikách se každoročně sjíždí kolem 2,5 milionu poutníků z Polska i ze všech kontinentů.

Jedním z plodů zasvěcení světa Božímu milosrdenství v Krakově bylo rozhodnutí zřídit svatyni Božího milosrdenství ve Vilniusu, městě, kde sestra Faustyna zažila většinu svých zjevení. Kardinál Audrys Juozas Bačkis, metropolita vilniuský, který byl přítomen oslavám v Łagiewnikách, se rozhodl pracovat na oživení zbožnosti v celé Litvě. Prvním krokem bylo otevření svatyně Božího milosrdenství. Za tímto účelem kardinál renovoval kostel Nejsvětější Trojice ve Vilniusu, kam v září 2005 přenesl zázračný, první obraz milosrdného Ježíše. Obraz byl od války několik desetiletí ukryt v jedné běloruské farnosti, do Vilniusu se vrátil v roce 1987 a původně byl umístěn v kostele Svatého Ducha. Dnes se ve svatyni Božího milosrdenství ve Vilniusu každý den slaví liturgie v litevštině i polštině a v mnoha dalších jazycích. Přicházejí sem poutníci z celého světa.

V Polsku je kromě svatyně v Krakově-Łagiewnikách kult Božího milosrdenství rozšířen v několika dalších svatyních, a to v Płocku, u pallotínů v Údolí milosrdenství v Čenstochové, v Myśluborzi, v pallotinském kostele v Ożarówě Mazowieckém, v Kališi, ve Varšavě, v Białystoku a ve Świnici Warcké – ve farnosti, kde se narodila sv. Faustyna.

Jitřní brána ve Vilniusu – Litva

Vilnius je hlavním místem zjevení sestry Faustyny a dnes je po Krakově druhým centrem úcty k Božímu milosrdenství. Ve vilniuské svatyni se nachází jediný obraz milosrdného Ježíše, který namaloval Eugeniusz Kazimirowski ještě za života svatě Faustyny a podle pokynů samotného Ježíše, který je vizionářce předal. Od jiných kopií obrazů se liší především tím, že Ježíš se dívá dolů. Jak sestra Faustyna zaznamenala ve svém „Deníčku“: „Můj pohled z tohoto obrazu je jako pohled z kříže.“ (Den. 326)

V Itálii je hlavním místem šíření úcty k Božímu milosrdenství Centro della Divina Misericordia v kostele Santo Spirito in Sassia v Římě nedaleko Vatikánu. Specifickou formou šíření úcty k Božímu milosrdenství v této zemi je putování obrazu milosrdného Ježíše do farností a řeholních společenství, která si to přejí. Několikadenní putování obrazu milosrdného Ježíše ve farnosti nebo

komunitě končí zasvěcením Božímu milosrdenství a závazkem modlit se Korunku a slavit Hodinu milosrdenství.

V Německu působí od roku 1987 sekretariát Brilon Schwester Faustine, který vydává a distribuuje obrázky, leporela a knihy propagující poselství svaté Faustiny a její spirituality.

Ve Francii od konce druhé světové války šíří kult Božího milosrdenství kněží pallotini ze střediska v Osny u Paříže. V roce 1993 byl po 35leté přestávce obnoven časopis s názvem „Messenger de la Misericorde Divine“. Kult milosrdného Ježíše se ve Francii slaví asi ve 100 kostelech, kaplích a řeholních společenstvích. To právě pallotini z Francie poskytli peníze otcům pallotinům z ČR na zahájení vydávání časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“ v českém jazyce, který otcové pallotini vydávají od roku 2006 dodnes.

V Portugalsku se o šíření úcty k Božímu milosrdenství stará Apoštolát Božího milosrdenství se sídlem v Balsamao. Kromě Balsamao existuje v Lisabonu centrum pro pobožnost Božího milosrdenství založené sdružením laických katolíků s názvem „Obnovit vše v Kristu“.

V Anglii a Irsku existuje řada center uctívání Božího milosrdenství, která vedou mariáňští kněží i laici. Příkladem je Fawley Court v anglickém Henley-on-Thames. Toto centrum rozvíjí pastorační a publikační činnost.

V Maďarsku je hlavním centrem úcty k Božímu milosrdenství Eger a osobou odpovědnou za kontakty a spolupráci mezi maďarským episkopátem a svatyní v Krakově-Łagiewnikách je místní sufragánní biskup István Katona.

Na Slovensku kněží pallotini vybudovali kostel zasvěcený Božímu milosrdenství ve Spišské Nové Vsi a od roku 1997 vydávají časopis „Apoštol Božího milosrdenství“.

Ve Švédsku se od roku 1995 pravidelně schází skupina ctitelů Božího milosrdenství ve farnosti Panny Marie v Malmö. Podobné skupiny působí v Borasu a Göteborgu.

Velmi živě se kult milosrdenství rozvíjí od druhé světové války ve Spojených státech. V současné době existuje v USA 75 svatyní Božího milosrdenství v čele s Národní svatyní Božího milosrdenství Spojených států ve Stockbridge ve státě Massachusetts.

Kult, iniciovaný zjevením svaté Faustiny, je rozšířen také v Jižní Americe a Africe, na Filipínách, v Koreji, kde otcové pallotini vybudovali poutní místo Božího milosrdenství, a na Novém Zélandu. V Austrálii existuje Bratrstvo Božího milosrdenství, které má více než 5 000 členů ze 14 zemí. Velmi živým pastoračním a vydavatelským centrem je také kanadské společenství ve Verdunu, jehož členové se starají o morálně ztracené lidi.

Ctitelé Božího milosrdenství jsou sdružení také ve dvou mezinárodních organizacích: Sdružení apoštolů Božího milosrdenství „Faustinum“, které má asi 5 000 členů z více než 40 zemí, a mnohamilionové Apoštolské hnutí Božího milosrdenství. Jen ve Spojených státech k němu patří přibližně milion lidí.

Na šíření poselství Božího milosrdenství se podílejí zejména Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, k níž sestra Faustyna patřila, Kongregace milosrdných sester Ježíšových, kterou v roce 1942 ve Vilniusu založil duchovní vůdce a zpovědník sestry Faustiny, blahoslavený otec Michal Sopočko, otcové Mariané a otcové pallotini. -red-

*V článku byly použity texty z www.kail.pl,
Marcin Przewczewski / Varšava a úryvky brožury
„Understanding Divine Mercy“,
vydané The John Paul II Institute
of Divine Mercy, Stockbridge 2003,
které byly redakčně upravené.*

Učíme se více důvěřovat a méně plánovat

*Vzpomínka na soukromou pěší pouť
z Českých Budějovic do Slavkovic*

Každoročně chodím pěší pouť, a to již od roku 2012. Nejprve z Prahy, pak z Fulneku a od té doby, co jsme si vymodlili proud z Mladé Boleslavi, tak vždy odtud. Ale v posledních letech mě lákal proud z Českých Budějovic, protože jde velmi krásnými místy.

Když jsem se o tom zmínila Martě, tak se v její hlavě zrodil nápad. „Maru, tak ho půjdeme, ale v jiném termínu. Tím pádem budeme i na té „naší“ pouti z Mladé Boleslavi a v srpnu si můžeme užít i tu českobudějovickou.

V tenhle moment jsem ještě vůbec nevěděla, jak to pro mě má Pán Bůh vymyšlené. Ze zdravotních důvodů jsem se poutě z Mladé Boleslavi nemohla zúčastnit, a tak jsem dou-

fala, že to vyjde na druhý pokus. Čas našeho putování se přiblížil. S Martou jsme si vypsaly města z webu pout.cz, sedly si nad mapu a hledaly trasu. Snažily jsme se, aby vedla co nejvíce přírodou a nebyla delší než 30 km denně. A to se nám celkem dařilo. Výhodou takové komornější poutě je to, že nemusíte spěchat a jste více pánem svého času. Nevýhodou je to, že když s vámi nejde kněz, ne vždy se poštěstí mít každý den mši svatou.

Spolupoutnicím jsem zakoupila každé zápisník (který se mi teď při psaní velmi hodí) a chtěly jsme krom zážitků sbírat i razítka, jako když třeba jdete do Santiaga. Ale představte si, že i když už jsme třeba v Českých Budějovicích nebo Třeboni na mši svaté byly, neměli tam razítka. A tak jsme přešly na variantu písemného požehnání od kněze do našich deníků.

Jen tak tedy pro představu: Zahájení bylo v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích. První den cesty do Třeboně byl dlouhý 29 km a odměnou nám byl nocleh na zámku. Druhý den jsme pokračovaly do Jindřichova Hradce, v nohách zase 29 km a na mši sv. do kostela sv. Kateřiny jsme to stihly jen tak tak. Nocleh nám ve svém penzionu poskytl místní farník. Třetí den už jsme byly

zaběhnuté, krom modlitby Breviáře a Korunky i ve všech čtyřech růžencích, tak se mám do Strmilova krásně šlapalo a 20 km nám připadalo jako hračka, a tak jsme měly i čas si tam v hospůdce pro „místňáky“ dát malé pivko.

Další den nás čekala Telč a my se na ní moc těšily, k tomu jsme ještě měly v plánu se zastavit v Krahulčím. Cestou nám došla pitná voda, a tak jsme požádaly v Brandlíně mladého pána o načerpání. Jaké bylo milé překvapení, když každé z nás ještě přinesl sladkou tyčinku a poradil trasu přes Cibulák, což je taková improvizovaná studánka s pitnou vodou. Ubytování jsme měly domluvené na faře u evangelíků a největším překvapením pro nás bylo, že je fara přímo na náměstí a noční výhled z okna byl senzační. Alespoň jsme mohly načerpat síly na cestu do Brtnice, dlouhá byla jen 27 km, ale vedla dost po silnici. Jenže každý den jsme za vynaložené úsilí dostaly nějakou odměnu. Zde probíhaly na faře Chaloupky a my jsme se večer mohly naprosto neplánovaně účastnit mše svaté. Jako bonus se s námi pan farář pomodlil nešpory a dostaly jsme požehnáni.

A najednou je před námi předposlední den, který je pěkně dlouhý. Původně jsme si domluvily nocleh v Pavlově, ale pak se dozvídáme, že spíme na faře v Radostíně. Do Radostína to je ale od našeho aktuálního místa nejkratší ces-

tu 34 km. Ale co, máme v záloze místní poutnici Alču, ta si pro nás přijela na poutní místo do Netína, kde jsme byly součástí malinkého soukromého koncertu a společně se pomodlily nešpory a pak nás odvezla do Radostína, kde nám opravdu udělala radost, protože pro nás nachystala bohatou hostinu.

A už jen v pátek posledních pár, asi 15 km do Slavkovic. Naplánovaly jsme si to tak, abychom přišly před 15. hod. na modlitbu Korunky do Proglasu. Trochu neskromně jsem si přála, abych se mohla do rádia modlit alespoň jeden desátek, a splnilo se to nejen mně, ale i Martě a Maruše.

Zpětně vidím, jak nás skutečně celou cestu provázelo Boží milosrdenství, že se stále učíme více důvěřovat a méně plánovat a organizovat.

A nejen Boží milosrdenství nás doprovázelo, ale také Panna Marie. Velmi symbolické bylo, že jsme vyšly 15. srpna na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, začaly jsme v kostele Panny Marie, cestou jsme vnímaly, že nás všude provází Panna Marie a došly jsme 22. srpna v den Panny Marie Královny.

Dvě Marie a Marta

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Korunka a Hodina milosrdenství

Kdo četl „Deníček“ sv. Faustyny, asi dokáže vyjmenovat několik hlavních forem úcty k Božímu milosrdenství, které Pán Ježíš předal ve zjeveních sv. Faustyně. Většinou lidé řeknou, že mezi ně patří: obraz milosrdného Ježíše, svátek Božího milosrdenství a Korunka k Božímu milosrdenství. Někdo ještě možná doplní Hodinu milosrdenství a kdo se věnuje úctě k Božímu milosrdenství a sv. Faustyně, doplní formy úcty také o šíření úcty k Božímu milosrdenství. V tomto článku si krátce připomeneme dvě formy úcty: Korunku k Božímu milosrdenství a Hodinu milosrdenství.

Modlitba Korunky má 90 let

Podle sv. Faustyny jí modlitbu Korunky nadiktoval Pán Ježíš 13. a 14. září 1935 ve Vilně. Krátká modlitba, kterou se lze pomodlit za 10 minut, nalezla už dnes své pevné místo mezi modlitbami mnoha osob po celém světě.

Korunka je modlitba, ve které se obrácíme k Bohu Otci a prosíme o Boží milosrdenství pro sebe a pro celý svět. I když jsme hříšní, zbavení zásluh, nestojíme před Bohem s prázdnými rukama. Na začátku každého desátku Korunky říkáme: „Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši a Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.“ Můžeme Bohu Otci obětovat Tělo a Krev, Duši a Božství jeho Syna? Ano. Protože Bůh nám sám svého Syna dal. Tento Syn, Boží Syn, Ježíš Kristus, za nás trpěl a zemřel, proto prosíme za sebe

a za svět „Pro jeho bolestné utrpení bud' milosrdný k nám i k celému světu.“

O modlitbě Korunky sv. Faustyna napsala, že je na odčinění Božího hněvu (srov. Den. 474-476). Jednou sv. Faustyna uviděla anděla, který měl potrestat svět. Když se ale pomodlila Korunku, anděl byl bezmocný. Z toho pohledu by bylo možné říct, že nám všem Korunka dává čas.

Dar času je vždycky projevem a darem Božího milosrdenství. Z Božího milosrdenství neustále žijeme. Boží milosrdenství stále potřebujeme nejen proto, že nám Boží milosrdenství dává čas, ale také proto, že tento dar milosrdenství, dar času, ne vždy dobře prožíváme a používáme. Potřebujeme se proto stále obracet a toužíme po tom, aby hodina naší smrti byla požehnaná a pokojná.

I když všeobecný příslib Korunky zní: „Skrze modlitbu této Korunky rád dám všechno, o co mě budou prosit“ (Den 1541), velmi konkrétní přísliby se týkají hodiny smrti, jak naší, tak umírajících, u kterých nebo za které se bude Korunka modlit.

Velmi zajímavá jsou slova Pána Ježíše, která zaznamenala sv. Faustyna: „Napiš, že když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.“ (Den 1541) Znamenalo by to, že skrze modlitbu Korunky dokážeme „zasáhnout“ i v těch posledních chvílích života člověka a způsobit, že člověk bude mít Krista za svého obhájce. Za zmínku také stojí, že Pán Ježíš vůbec nespecifikuje, kdo umírá. Zda je to člověk, který přijal svátosti, chodil do kostela, nebo člověk, který nepraktikoval. A můžeme se i u toho ptát dál: Zda byl katolík? Byl pokřtěný? Jediné, co o něm víme, je, že je „umírající.“ Není také řečeno, že musíme být fyzicky u postele umírajícího člověka. Ozvěnou takového znění příslibu Pána Ježíše je mimo jiné například projekt „Korunka na cestu“ (www.korunkanacestu.cz), který zve k modlitbě Korunky a darování této modlitby umírajícím.

Ti, kdo se modlí Korunku, plní skutek milosrdenství a mohou počítat s tím, že je „obejme mé milosrdenství v životě, ale zvláště v hodině smrti,“ (Den 754), řekl Pán Ježíš sv. Faustyně. Korunka se tedy jeví nejen jako skvělý prostředek ke skutkům milosrdenství, ale také jako velmi krásná, jistá a požehnaná „investice“ do posledních chvil našeho života. Stejně jako lidé spoří, tak my se můžeme modlit Korunku a spořit pro hodinu naší smrti.

Hodina milosrdenství

Dva roky poté, co Pán Ježíš nadiktoval sv. Faustyně modlitbu Korunky, v říjnu 1937, doporučil jí také uctívat hodinu své smrti. Tomu, kdo se bude modlit v Hodině milosrdenství, slíbil Pán Ježíš, že může vyprosit pro sebe a pro jiné všechno (srov. Den. 1572).

Dost povrchní četba a analýza „Deníčku“ způsobil, že po smrti sv. Faustyny došlo k určitému „zastínění“ Hodiny milosrdenství modlitbou Korunky. Když se Pán Ježíš zjevil sv. Faustyně, prosil, aby se v Hodině milosrdenství lidé pomodlili křížovou cestu, pokud to povinnosti dovolí, když ne, chvíli adorovali nebo, pokud ani to není možné, aspoň nějaký okamžik, uprostřed povinnosti, věnovali se Pánu Ježíši a poděkovali za jeho utrpení (srov. Den 1572). Místo toho došlo k tomu, že se lidé v 15 hod. jen pomodlili Korunku a Korunka se začala úzce spojovat právě s 15 hod. odpoledne.

Je samozřejmě možné se Korunku pomodlit i v 15 hod. V Hodině milosrdenství se ale máme obracet k Pánu Ježíši a spojit se s ním v jeho opuštěnosti ve chvíli smrti na kříži. Zatímco v modlitbě Korunky se obracíme k Bohu Otci. To ale, co se zdá velmi důležité, je zapamatovat si, že se Korunka nemusí modlit v 15 hod. odpoledne. Často se totiž může stát, že kvůli povinnostem člověk zmešká 15 hod. a pak si říká, že už se Korunku dnes nemůže pomodlit, že ji zmeškal a že se třeba pomodlí zítra. Není tomu tak. Korunku se lze modlit kdykoliv během dne a několikrát během dne.

S Hodinou milosrdenství souvisí ještě jeden problém, spíš pro člověka než pro Boha.

Někdy je možné slyšet diskuzi na téma, co když někdo chce oslavit Hodinu milosrdenství, zmešká ale 15.00 hodin a připomene si to třeba v 15.05, v 15.19, v 15.33 nebo třeba v 15.59? Někteří horliví (a určitě upřímní) ctitelé Božího milosrdenství tvrdí, že se v tom případě nedá nic dělat. „Vlak už odjel, další pojedje zítra,“ takže dnes už se Hodina milosrdenství zmeškala a je potřeba počkat do zítra.

Asi by se nic nestalo, kdybychom počkali na ten „zítřejší vlak.“ Na druhou stranu ale tyto ctitelé za nás přeče na kříži neumírali, a Hodina milosrdenství se týká kříže, Pána Ježíše a jeho smrti. Proto by se možná víc než zvuk hodin mělo sledovat, co Pán Ježíš řekl o Hodině milosrdenství, a proč to řekl. Jak dlouho tedy trvá Hodina milosrdenství? Pár chvil, než hodiny odbijí třetí, nebo šedesát minut?

Osobně se mi více líbí interpretace, že Hodina milosrdenství trvá hodinu, tedy 60 minut. Netrvá jen několik vteřin, kdy hodiny odbíjejí třetí. V polštině slovo „hodina“ může znamenat jak okamžik, tak časový úsek 60 minut. Kdyby navíc mělo jít jen o chvíli, kdy „hodiny odbíjejí třetí“, jak bychom se měli v tak krátké době pomodlit pobožnost „křížové cesty“, o kterou Pán Ježíš žádá?

Píšu o tom, nemyslím si ale, že jsou to zásadní a důležité věci pro Pána Ježíše. Spíš my, lidé, jsme často příliš horliví v precizování toho, co by se precizovat nejen nemuselo, ale možná ani nemělo. Proč bychom měli rezignovat z interpretace, že se jedná o 60 minut, jen proto, abychom Hodinu milosrdenství „otesali“ do několika úderů hodin na věži kostela? Proč tak zužovat a omezovat čas Hodiny milosrdenství?

Kdokoliv a jakkoliv by se o modlitbě Korunky nebo Hodině milosrdenství vyjadřoval, jedno je jasné. Jsou to velmi účinné, duchovně požehnané a jednoduché prostředky, které nám všem dává do rukou Boží milosrdenství. Pro nás a určitě ne náhodou také skrze nás pro naši dobu, která tak potřebuje Boží milosrdenství.

P. Wojciech Zubkiewicz, SAC

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:
Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny cititele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z poutní svatyně Božího milosrden-
ství a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**

(Den. 1541)

Otcové pallotini

lectio
divina

EXERCICIE
LECTIO DIVINA

■ **2.–10. 8. 2026** / Vranov u Brna
Marek, Matouš, Lukáš, Jan.

- Individuální doprovázení
- hluboké mlčení

www.lectiodivina.cz

Korunka na cestu

Daruj modlitbu umírajícím

Korunka k Božímu milosrdenství, kterou Pán Ježíš nadiktoval sv. Faustyně v roce 1935, je velmi účinnou modlitbou, se kterou Pán Ježíš spojil veliké milosti. Jsou to milosti pro toho, kdo se Korunku modlí: „Skrze modlitbu této Korunky rád dám všechno, o co mě budou prosit.“ (Den. 1541); „Duše, které se tuto Korunku budou modlit, obejmě mé milosrdenství v životě, ale zvláště v hodině smrti.“ (Den. 754). Ale také pro umírající: „Napiš, že když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.“ (Den. 1541).

Každý rok umírá v ČR cca 110 000 lidí. Za den: cca 300 lidí. Za hodinu: cca 12 lidí. Věříme, že smrt je především přechodem a začátkem života věčného. Vnímáme proto význam umírání a to, jak důležité je tento přechod doprovázet: svou blízkostí (tam, kde je to možné) a modlitbou (vždy je to možné).

Proto také vznikl projekt „Korunka na cestu“, který má za cíl povzbudit k modlitbě

za umírající. Samozřejmě si může každý zvolit vhodnou modlitbu, kterou se bude za umírající modlit. My jsme pro účel tohoto projektu zvolili modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství a po této modlitbě jsme také pojmenovali celý projekt: „Korunka na cestu“. Můžete se podívat na www.korunkanacestu.cz a poté, co se pomodlíte, modlitbu symbolicky darovat umírajícím a takto povzbudit k modlitbě ostatní.

Připravili jsme také reklamní záložky velikosti 155x75 mm, které můžete nabídnout svým známým nebo poskytnout v kostele. Pokud budete mít zájem, můžete o záložky požádat na tel. č.: 774 521 531 e-mailem: objednavky@apostol.cz

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

POKOJ VÁM...

„Opusť svou zemi, své příbuzné a dům svého otce a jdi do země, kterou ti označím. Udělám z tebe velký národ, požehnám ti, oslavím tvé jméno, buď požehnáním: Požehnám těm, kdo ti budou žehnat. Tebou si budou žehnat všechny rody země.“

(Genesis, 12, 1-3)

Vážení přátelé,

v září se v Assisi konala generální kapitula Cisterciáckého řádu přísné observance. Na tomto setkání se shromáždili opati a abatyše našeho řádu, ve stínu svatého Františka a svatě Kláry – spolčnice svatě Anežky České. Kapitula nám umožnila otevřeně hovořit o životě našich komunit, o těch silných i zranitelných. Těžiště našeho řádu, stejně jako těžiště univerzální církve, se přesouvá do Jižní Ameriky, Asie a Afriky. Kláštery v Evropě přemýšlejí o své budoucnosti v kontextu sekularizované společnosti. Opati a abatyše asi sto třiceti komunit během třech týdnů oslavovali Boha, modlili se a společně pracovali pro rozvoj mnišského života ve světě. Opět to byla krásná zkušenost. Dom Bernardus, náš generální opat, nám připomněl, že cílem tohoto setkání je pomoci nám, opatům a abatyším, vykonávat naše poslání s větším rozlišováním a věrností.

7. září, když byl v Římě svatořečen Carlo Acutis, jsem tedy pobýval v Assisi. Tento nový světec je pohřben v kostele nedaleko baziliky sv. Kláry. Vydal jsem se za ním v tento den a modlil se za ty své bratry, kteří patří do stejné generace jako on, do generace „internetové galaxie“! Carlo, který zemřel v patnácti letech na akutní leukémii, dosáhl překvapivé zralosti: „Štěstí je pohled upřený na Boha, smutek je pohled upřený na sebe sama,“ napsal jako teenager!

Služba nového jáhna – bratra Mariána – vysvěceného 29. srpna biskupem Markem Forgáčem, pomocným košickým biskupem, dodává naší liturgii slavnostní nádech, což velmi oceňujeme. Krása liturgie a zpěvu podporuje srdce, které hledá Boha. 1. listopadu jsem se účastnil spolu s ním a ještě dvěma dalšími bratry slavných slibů v opatství Naší Paní nad Vltavou, kterým jsem předsedal. Jsou to v tomto roce již třetí sliby v této sesterské komunitě pocházející z italského Vitorchiana. Bohu díky!

Ekonomické potíže nás nešetří. Někteří bratři se s pomocí kompetentních přátel zamýšlejí, jak oživit naši ekonomiku při zachování smyslu naší mnišské práce a jejího zvláštního rytmu. Návrhů je dost, ale tito odborníci nás naučili, že první nápady nejsou vždy nejlepší. Varují nás před jednou mužskou vlastností, která spočívá v tom, že se vrháme do každého nápadu, jakmile se objeví, což ne vždy přináší očekávané výsledky! Udržitelný rozvoj, energetická soběstačnost, přírodní kvalita produktů – tyto směry nakonec přinesou ovoce, pravděpodobně s přerozdělením zodpovědností v komunitě.

Přemýšlet je o to nutnější, že jsme museli zahájit nákladný program nezbytných oprav. Po dvaceti pěti letech potřebuje klášter údržbu. Ti, kteří jsou s námi už třicet let, ví, že jsme při stavbě kláštera občas museli, kvůli nedostatku zdrojů, sáhnout k levným technickým řešením. Platíme za to dnes. I z tohoto důvodu jsme přijali rozhodnutí zaměřit se na řešení, která budou do budoucna trvalejší.

Někdy mě překvapuje, co čtu v tisku, dokonce i v křesťanském. Očekával bych, že bude přinášet fakta, aby nás informoval a vyzýval každého k správnému rozlišování, aniž by vynášel soudy. Zkušenosti druhých pomáhají napravovat chyby a podporují horlivost pro dobro. Povzbuzení jsou také cenná pro přijetí toho, co nám Bůh světil. Svátý otec Lev XIV. zahájil své působení slovy zmrtvýchvstalého Krista k učedníkům: „Pokož vám.“ Dej Bůh, aby byl vyslechnut, a to nejen politickými představiteli. Ať to slyší především každý z nás.

Po krátkém ochlazení, které nás přimělo uvěřit, že přišla zima, a které přimělo vlaš-

Areál opatství

tovky odletět o několik dní dříve než obvykle, přišel podzim se svými krásnými barvami. Nakonec zbavil stromy listů a dovedl nás k zimě, kterou doufáme prožít pod sněhem, který je příslibem jara. Přírodní a liturgické cykly nás nesou. Někdy nás nečekaná četba, slovo nebo setkání, dokonce i rušivá a nenadálá událost, znovu nastartují, přivedou nás zpět na cestu našeho obrácení, a ještě více ke znovuobjevení krásy a důležitosti našeho kontemplativního povolání, k slávě Boží a spáse duší.

Vánoce se blíží. Přejeme čtenářům Apoštola, aby skrze slavení této velké křesťanské slavnosti více prohloubili své osobní setkání s Bohem, který se stal jedním z nás. Vše, o čem jsem mluvil, by bylo prázdné a marné, kdybychom neměli oči svého srdce upřené na něj. Modlete se také za nás za mnichy, potřebujeme vaše modlitby, abychom se den ode dne stávali stále více tím, k čemu nás Bůh povolal.

Opětovně vám vyjadřuji naše přátelství a děkuji vám za vaše,

Dom Samuel
novodvorský opat

■ Přejete-li si dostávat zdarma pravidelné zprávy z opatství Nový Dvůr a zvláštní oznámení, pošlete nám svou poštovní adresu na bratr.janmaria@novydvur.cz. Jestli si přejete dostávat pouze zprávy, zašlete nám svoji e-mailovou adresu. Také nás můžete podpořit zasláním daru na 279962003/0300 nebo nákupem na našem e-shopu: www.obchod.novydvur.cz.

Foto: Opatství Nový Dvůr

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ *Pina Baglioni***Svatý Filip Neri**

Svatý Filip Neri (1515–1595), vtipálek a mystik, velice moderní v pastoračních metodách, a přitom zakořeněný v tradici, milovník samoty, ale neustále „v obležení“... Filip byl

povahou nezávislý duch, a přece se stal zakladatelem slavného Oratoria, živého společenství křesťanů od ševců po kardinály, a nakonec i kněžské řeholní kongregace. Právem si vysloužil titul „apoštol Říma“. Svatořečen byl už v roce 1622, spolu s Ignácem z Loyoly, Františkem Xaverským, Isidorem z Madridu a Terezii z Ávily.

• brož., 144 s., 249 Kč

■ *Marek Woś***Bartolo Longo**

*Apoštol růžence
a zakladatel baziliky
v Pompejích*

Podivuhodný život sv. Bartola Longa (1841–1926), kdysi spiritysty a kněze satanistické sekty, dokládá, že Bůh povolává ke svatosti každého. Po zázračném obrácení žil převážně v Pompejích, kde se věnoval sirotkům, dětem vězňů a šíření růžence, k čemuž ho vyzvala Panna Maria. Založil baziliku Panny Marie Růžencové a sestavil Pompejskou nověnu, která si získala věřící po celém světě. Jeho svatořečení je naplánováno na 19. října tohoto roku.

• brož., 224 s., 279 Kč

■ *Eamon Tobin***Kroky k usmíření**

Máloco je v evangeliu tak jasné jako Ježíšův pokyn, že máme odpouštět. Každý z nás ale jistě narazil na situaci, kdy to vůbec nebylo snadné. Známy exercitátor otec Tobin sepsal už před

lety velice nízkoprahové pojednání o tom, jak a proč odpouštět druhým, Bohu, církvi i sobě samým, a velice trefně odpovídá na řadu souvi-

sejících otázek, jako například: „Proč odpouštět někomu, kdo si nepřipouští vinu?“, nebo: „Co dělat v situaci, kdy bezpráví, ponižování a násilí vůči mně neustále pokračuje?“

Pro svou hloubku a praktičnost se kniha setkala s velkým ohlasem a dočkala se jen v USA několika revidovaných vydání; v češtině vychází poprvé. brož., 112 s., 249 Kč

■ *Costanza Signorelli***Chlapec, který si hrál s anděly**

Životní příběh malého chlapce, který několik měsíců před svou smrtí začal u svého lůžka vidat anděly, Pannu Marii i samotného Ježíše, ačkoli ho k víře nikdy nikdo nevedl.

• brož., 192 s., 249 Kč

■ *David Novák***Jak rozvracet církev
Rady zkušeného ďábla
pro 21. století**

Humorně laděné dílko je inspirováno dnes již klasickým dílem Rady zkušeného ďábla (C. S. Lewis). Při četbě se člověk občas

zasměje, jindy mu zatrne nebo se i naštvne, ale každá trefa do černého se unese, může-li pomoci k ozdravení. Naštěstí víme, že Boží láska a věrnost jsou silnější než smrt a jakékoli rozkladné procesy – v nás i kolem nás.

• brož., 208 s., 269 Kč

■ *Angelo Scarano***Jak přečíst Bibli
za jeden rok**

Přečíst celou Bibli je skvělý záměr, ale nikoli snadný. Proto nabízíme drobnou pomůcku – promyšlený „plán četby“ na jeden rok: s jeho pomocí snáze

vytrváme a získáme tak plastičtější a ucelenější pohled na biblické poselství.

• brož., 24 s., 35 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiniho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

**Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz**

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svatost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pouť k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

NABÍZÍME

STOLNÍ KALENDÁŘ

CENTRA BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ

NA ROK 2026

V kalendáři najdete informace o bohoslužbách, hodinách zpovídání, poutích a dění u poutního kostela ve Slavkovicích. Tyto informace jsou přehledně umístěné u každého dne. V kalendáři najdete také upozornění na události související s úctou k Božímu milosrdenství. Liturgický kalendář je přizpůsobený poutnímu kostelu ve Slavkovicích.

Cena kalendáře není stanovena. Je to dobrovolný příspěvek na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Příspěvek za kalendář můžete pomoci přiložené složenky, kterou vám pošleme.

Kalendář můžete objednat: • tel: 774 521 531
• e-mailem: objednavky@apostol.cz